

Srdce

Číslo: 2

Ročník: XII.

December 2024

Katolícka akcia
strany 9-14

**Nepoškvrnené Srdce
Panny Márie**
strany 17-32

Tábor „NARNIA“
strany 41-44

Obsah

Vianoce našich starých mám	4
Moja misijná skúsenosť v Argentíne	6
Spomienka na štátnu Katolícku akciu	9
„Ó, Mária Matka naša, ó Ty sedembolestná“	15
Moje Nepoškvrnené Srdce nakoniec zvíťazí	17
Pod'ťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení... ..	33
Christiland fest.....	35
Vzácnne svedectvá z Medžugoria	37
Detský farský tábor „Narnia“	41
„Si vzácny v Božích očiach“	45
Púť do sanktuária na Butkove.....	47
Kaplnka Nepoškvrneného Počatia Panny Márie	50
Nová HVIEZDA medzi svätými	52
Dobrovoľník telom aj dušou	55
Príprava a prijatie sviatosti birmovania z rúk otca biskupa Františka	57
Vykročenie do Jubilejného roku 2025	59

Srdce Časopis farnosti Oravská Polhora

Ročník XII., číslo 2/December 2024

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad,
Jána Pavla II. 490,
029 47 Oravská Polhora

e-mail: srdce.casopis@gmail.com

web: www.farnostopolhora.sk

Šéfredaktor: Monika Glovaťáková

Redaktori: duchovný otec Róbert Slotka,
duchovný otec Peter Kalis, Jozef Ďubek,
Magdaléna Kvašňovská, Jana Pečarková

Jazyková úprava: Katarína Revajová, Jozef Ďubek

Foto: redaktori, prispievatelia, archív farského úradu,
internet

Titulná fotografia: Kaplnka Nepoškvrneného počatia
Panny Márie

Imprimatur: Mons. Štefan Sečka, spišský diecézny biskup,
č. 21/2015 zo dňa 4.11.2015

Grafická úprava: Monika Glovaťáková

Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

Milí čitatelia časopisu Srdce.

Opäť sú tu Vianoce a ďalší Nový Rok. Čas rozdávania darčiek a malých zázrakov v podobe stretnutia sa celej rodiny, vzájomného uzmierenia sa, alebo v podobe novoročných predsavzatí v snahe zmeniť samých seba. Zároveň sa VEĽMI TEŠÍME na to, keď budeme obdarovaní, a keď my sami obdarujeme svojich blízkych.

Ale ľahšie je darček jednorázovo kúpiť a darovať ho, ako svojho blížneho obdarovávať rôznymi aj „duchovnými“ darčekom počas celého roka, nielen počas vianočného alebo novoročného obdobia. Potom sa totiž v tomto okamihu tieto malé darčeky môžu meniť aj na veľké zázraky.

Napríklad, ak niekoho počas roka naučíme pravidelne čítať Sväté Písmo, podarí sa nám zázrak uzdravenia duchovne lenivého. Alebo ak naučíme ktoréhokoľvek svojho blížneho byť duchovne poctivým, duchovne disciplinovaným, podarí sa nám zázrak uzdravenia duchovne malomocného. Ale azda najväčším zázrakom bude, ak naučíme svojho blížneho, a zároveň samých seba, počúvať Božie Slovo a zachovávať ho.

Malých zázrakov počas celého roka môžeme robiť neúrekom. A ako inšpirácia alebo motivácia k tomu nám všetkým môžu poslúžiť i články od našich redaktorov v časopise Srdce.

Preto vám prajem príjemné čítanie a okrem požehnaných Vianoc a Nového roka Vám prajem aj veľa ochoty a trpezlivosti, nadšenia a radosti, ale aj i niečo zniesť pri „vyrábaní“ týchto malých i veľkých zázrakov.

Jozef Ďubek

Vianoce našich starých mám

prítom nasmejú. Pomaly sa blížia Vianoce a ženy pripravujú na stromček ozdoby z papiera. Papier je z jednej strany pozlátený, keď ho omotajú okolo ceruzky vznikne kvet - taký pichľavý. Niekde napečú - moskoľ, ktorý pokrájajú, povkladajú do papiera a ozdobia pozlátkom - budú salónky.

Narodil sa Ježiško

Dni sú krátke, všetko stíchlo, niečo na nás jemne dýchlo. Jasná hviezda svieti nad nami, anjel z neba spieva mu chvály. V jasličkách v Betleheme, Ježiško si sladko drieme. Už pastieri na ceste sú, s kráľmi dary mu prinesú. Poďte sa mu pokloniť, dobrým skutkom potešiť.

-Mária Mularčíková, 8 rokov

Je december a pomaly padá sneh. Život trochu stíchol a pripravujeme sa na veľké sviatky - narodenie Ježiša.

Po večeroch sa mládež schádza po domoch, aby spoločne nacvičili piesne, ktoré pôjdu na Štefana spievať k susedom. Veľa sa

Konečne je tu Štedrý deň. Celá rodina sa postí až do odbitia šiestej hodiny večer, kedy zasadne ku stolu. Pomodlí sa a poďakuje Bohu za uplynulý rok. Podáva sa kapustnica, hrachovka a šúlance s makom. Po večeri sa starší vyberú na svätú omšu. Našťastie je polnočná aj v kapličke, nemusia ísť taký hodný kus do kostola v Rabči.

Prvý sviatok vianočný je posvätným dňom. Všetci idú na sv. omšu do Rabče. Je to síce ďaleko, ale cestou povravia so známymi. V maštali spravia len to najnevyhnutnejšie a rodina je celý deň doma. Dnes sa zásadne nechodí po návštevách.

Druhý sviatok vianočný sa spieva po domoch. Rodina sa navštevuje a mládež chodí po kolede. Spieva pesničky a niekde sa im ujde aj jaký halier. Po večeri idú na divadlo. Ochotníci z Polhory nacvičili o

richtárovi. Ej, ale sa zase nasmejú. Večer pokračuje štefánskou zábavou. Starší "parobci" vyhadzujú mládež pod 15 rokov. Zábava to je veľká.

A prečo sa to divadlo už presta- lo hrať?

"Jóž džiče moje, bô pôtm prišli jus t televizory a ľudže to jus tak nepotrebovali."

Toto je krátky príbeh Vianoc dvoch polhorských babiek počas ich mladosti. Popritom, ako spomínali na Vianoce, sme sa veľa rozprávali o živote v minulosti. A boli to zážitky silné, vtipné, radostné.

Život plynul inak.

Ľudia sa stále spolu stretávali. Vyšiel si na pole a mal si s kým povravieť. V nedeľu poobede sa sedelo pri kartách. A keď sa začalo politikovať, rýchlo sa vybrala muzika, aby sa už nemudrovalo.

"Vieš, ja som mala svadbu vo februári. Moja známa - ujna povedala, že urobí šalát. Netušila som, ako chce robiť šalát v zime. Hanbila som sa opýtať, ako to spraví. A vtedy som jedla prvýkrát zemiakový šalát."

*Na Vilijo,
džeči bijo,
pod piec klado,
ješ nedajo.*

-Lukáško Zamborský s dedkom

Navštívte svojich starších príbuzných, poprípade susedov, verte mi, že sa spolu veľa nasmejete a veľmi veľa zaujímavého sa dozviете.

A čo je najkrajšie. **Starí ľudia sú láskaví, dobrí a vždy spomínajú na druhých len v dobrom.**

Ďakujem Márii Brnčíkovej a Jofiane Tyrolovej za ich vzácne spomienky.

-Magdaléna Kvašňovská

MOJA MISIJNÁ SKÚSENOŠŤ V ARGENTÍNE

Milí čitatelia časopisu Srdce, v tomto článku by som sa chcela s vami podeliť s mojou 3-ročnou skúsenosťou z Argentíny. Ťažko zhrnúť 3 roky do jedného článku, ale pokúsim sa byť čo najstručnejšia.

Do Argentíny som priletela koncom augusta 2021. Prvý mesiac som strávila v provincii Buenos Aires kvôli karanténe, keďže ešte pretrvávala pandémia. Potom som išla do prvej komunity na juh, do mesta Dina Huapi. Keď sa ma sestry pýtali, či je na Slovensku kláštor ďaleko od môjho domova, povedala som, že áno, lebo sú to 4 hodiny autom. Začali sa smiať, že 4 hodiny je pre nich nič. Argentína je totiž 54-krát väčšia než Slovensko a ľudia sú zvyknutí dlho cestovať. Moja cesta z Buenos Aires do Diny trvala okolo 26 hodín, nakoľko sa nám cestou ešte pokazil autobus. V tejto komunite som absolvovala intenzívny 3-mesačný kurz španielskeho jazyka. Bolo to veľmi pekné mesto obklopené horami a jazerami.

V januári som sa presťahovala do druhej komunity, v meste Neuquén, kde som sa už naplno venovala misii. Mali sme komunitu na okraji mesta vo veľmi chudobnej oblasti, kde ľudia mali postavené domy na ilegálnej pôde,

ak to možno vôbec nazvať domami. Boli to jednoduché chatky, častokrát obložené len tým, čo našli na smetisku. Väčšinou mali len jednu veľkú izbu s posteľou, kde všetci spali, nejakú skriňu, stôl, stoličky, a ak boli na tom trochu lepšie, tak aj chladničku. Nemohli chýbať psy ako ochrana pred zlodejmi. Pobehovali dennodenne po ulici. My sme žili tiež v malíckom domčeku a snažili sme sa žiť jednoducho, tak ako naši susedia.

Naša misia spočívala v práci s deťmi a ženami. Mávali sme doučovanie, rôzne hry a stretká pre dievčatá. Pre predstavu - školstvo v tejto chudobnej oblasti bolo na veľmi zlej úrovni a veľa detí v štvrtom alebo piatom ročníku ešte nevedelo čítať a písať. Taktiež takmer všetky deti pochádzali z chudobných rodín, kde nemohli prežívať dôstojné detstvo. Preto, keď sme mali stretká a hrali sme sa s nimi, snažili sme sa dať im to, čo oni nemali. Možno to bude znieť pre vás obyčajne, ale pre nich to boli veľmi výnimočné veci – napr. omalovánky, maľovanie s vodovými farbami, rôzne stolové alebo kartové hry.

Častokrát som ich videla hrať sa na ulici len so sfúknutou loptou alebo nejakým driebkom na špagátiku. Ale boli také šťastné a vďačné.

Mnoho ráz som myslela na naše deti, ktoré potrebujú toľko motivácie a hier, aby ich niečo zaujalo a ešte nie sú spokojné.

Ďalší apoštolát bola práca so ženami. Mnohé zo žien v našej oblasti prežívali zložité situácie, veľa násillia, čo v nich vyvolalo bezradnosť a pocit menejcennosti. Neboli si vedomé svojej dôstojnosti, nedôverovali si, boli zavreté celý deň v dome. My sme im ponúkali rôzne workshopy, kde sa mohli odreagovať a vyrábať nejaké kreatívne veci – napr. sviečky. Ale naším cieľom nebolo len to, aby sa naučili niečo nové, ale hlavne, aby vyšli zo svojich domovov a začali zdieľať svoje ťažké životné príbehy. Popritom, ako sme niečo vyrábali, sme pomaličky viedli konverzácie na rôzne témy. Neskôr, keď ženy boli viac otvorené a dôverovali nám, sme sa spojili s dvomi psychológmi a niektoré z nich mali s nimi stretnutia. Boli sme svedkami veľkých premien, ktoré im pomohli zmeniť ich životy.

Na tieto workshopy chodili ženy rôznych vierovyznaní, nielen katolíčky. Ale mali sme jeden workshop, ktorý bol výslovene pre katolíčky – volal sa Ženy viery. Počas týchto stretiek sme čítali Bibliu, hlavne pasáže, v ktorých sa Ježiš stretával so ženami a prepájali sme to s ich životmi. Boli to veľmi hlboké stretká, častokrát plné sĺz a bolestí. Ale cez ne Boh pomaly uzdravoval srdcia týchto zranených žien, ktoré si medzi sebou vytvorili priateľstvá a doteraz sa navzájom podporujú.

Potom som sa presunula severnejšie, do provincie Buenos Aires a mesta José Mármol. Tam som bola aktívna v dvoch apoštolátoch: v našej škole a vo farnosti. V našej škole som pracovala ako učiteľka matematiky a preceptorka. Preceptor je akoby tútor alebo triedny učiteľ triedy – ráno robí prezenčku, zapisuje do systému, ak niekto chýba, robí všetky administratívne veci, ktoré robia na Slovensku triedni učiteľia – ak sa ide na nejaký výlet, oznamy rodičom, ale taktiež robí dozory, zastupuje, keď chýba učiteľ, volá rodičom, ak sa ich dieťa cíti zle, alebo má rozhovory s rodičmi, ak ich dieťa potrebuje pomoc. Taktiež sa venuje žiakom, ktorí majú emocionálne problémy – vedie veľmi veľa rozhovorov, počúva, keď sa potrebujú vyzprávať, atď.

Myslím, že táto časť nám na Slovensku veľmi chýba. My – na Slovensku - sa zameriavame len na intelligenčnú -rozumovú stránku, nie emočnú. V tomto vidím veľký rozdiel. Tieto deti sú emočne viac vyspelé, vedia vyjadriť svoje emócie, spracovať lepšie konflikty, než tie naše. Školský systém je tu úplne iný ako na Slovensku, ale to by bolo na dlhšie. Spomeniem len, že najlepšia známka je 10 a najhoršia 1, pričom žiaci potrebujú aspoň 7, aby prešli.

Vo farnosti som mala zopár skupiniek detí a dospelých, ktorých som pripravovala na birmovku. V Argentíne sa totiž náboženstvo neučí na štátnych školách. Kto chce pristúpiť k sviatostiam, chodí na stretnúť väčšinou v soboty. Na stretnúť chodievajú aj rodičia, aj deti. Okrem toho som mala na starosti formáciu katechéto.

Naša farnosť mala 7 filiálok a len dvoch kňazov, ale mala veľmi dobre rozbehnutú prácu s laikmi. Jediné čo bolo treba, je ich lepšie formovať, počúvať a duchovne sprevádzať. Bolo aj mnoho konfliktov, ktoré bolo treba riešiť. Ekonomicky na tom boli všetky filiálky veľmi zle, pretože ľudia museli platiť všetky výdavky ohľadom kostola, ako elektriku, vodu, plyn, a nemali na to. Kňazi žili taktiež vo veľmi zlých podmienkach ako napr. s deravou

strechou. Keďže kňazi v Argentíne nemajú plat, mnohí z nich sú odkázaní na finančnú pomoc veriacich. V chudobných oblastiach si kňazi hľadajú okrem kňazstva aj inú prácu, aby tak pomohli svojim veriacim s výdavkami.

Moja skúsenosť v Argentíne ma naučila, že misia je obojstranná. Ja som veľmi veľa dostala od chudobných. Boli mi príkladom, ako žiť kresťanský život, ako milovať bez rozdielov a bez hraníc. Tam som pochopila Ježišove slová, že maličkým patrí Božie kráľovstvo a že mýtnici a hriešnici nás doňho predchádzajú, lebo my často dodržíme zákon do poslednej bodky, ale chýba nám láska a milosrdenstvo.

Momentálne sa nachádzam na Filipínach, kde sa pripravujem na večné sľuby. Sme skupinka 7 sestier : 3 z Vietnamu, 2 z Toga, 1 z Filipín a ja. Okrem prednášok a duchovných aktivít máme aj apoštolát s chudobnými deťmi a tiež budeme chodieť do ulíc dávať jesť tým, ktorí nič nemajú. Peniaze, ktoré ste mi dali na misie, použijem na tento účel. Veľké Pán Boh zaplať každému. Myslím na vás v modlitbách, zvlášť na všetkých chorých a prosím aj o modlitby za nás.

- Sr. Veronika Bernadette Grižáková, SSps

Spomienka na štátnu Katolícku akciu

František Irha

Pri príležitosti 75. výročia štátnej Katolíckej akcie (ďalej len „KA“) v bývalom Československu naša farnosť v spolupráci s obcou Oravská Polhora a Ústavom pamäti národa (ďalej len „ÚPN“) organizovala prednáškovo - diskusné fórum, ktoré sa uskutočnilo v nedeľu 23. júna 2024 vo farskom kostole.

Program podujatia začal **svätou omšou**, ktorej hlavným celebrantom bol rabčiansky pán farár - Peter Bolibruch. Podujatia sa zúčastnili rodinní príslušníci tých, ktorí v tom čase boli v štátnou mocou v tejto veci perzekuovaní, a okrem nich pozvanie prijali aj starostovia

okolitých obcí, poslanec NR SR Igor Janckulík, zástupcovia Spolku Slovákov v Poľsku, funkcionári Zväzu protikomunistického odboja, ako aj prednášajúci z ÚPN a mesta Trstená. Súčasťou svätej omše bolo aj slávnostné **odhalenie Pamätnej tabule - venovaná pamiatke perzekuovaných osôb komunistickým režimom** - ktorá je umiestnená na ľahko viditeľnom a ľahko dostupnom mieste – zavesená na stene v ľavom vstupe do kostola.

Po obede v reštauračnom zariadení Hostinec Babia hora započali samotné **prednášky doplnené kultúrnym programom** v podaní Gajdošskej hudby Beskyd.

Historik **Branislav Kinčok** zhrnul formovanie a priebeh politických procesov na Slovensku v 50. rokoch minulého storočia. Podrobnosti o priebehu štátnej KA vo farnosti Liesek predstavil **Martin Garek**, ktorý sa okrem svojho rodiska venoval aj Dolnému Kubínu a iným oravským obciam. Pohľad na štátnu KA vo farnosti Trstená priniesol kronikár mesta **Marek Ďurčo**. S príspevkom o priebehu a dopadoch štátnej KA na veriacich farnosti Rabča vystúpili **Anton Kutliak s Tomášom Vorčákom**. Špecifický prípad tzv. Tatranskej družiny rozobral **Martin**

Gabčo. O prípadoch súdeného kaplána v Oravskom Veselom Cyrila Harmatu a rodáka z tejže obce Alojza Janotku referoval **Stanislav Labjak**. A napokon, moderátorom celého fóra bol náš pán farár duchovný otec **Róbert Slotka**, ktorý do diskusie prispel analýzou obsahu pastierskeho listu biskupov ČSR.

Všetky menované príspevky sumarizuje **publikácia - Prenasledovaní pre vieru - štátna Katolícka akcia 1949**, ktorá pri tejto príležitosti vyšla aj v knižnej forme. Po obohajúcich prednáškach pokračovala voľná diskusia s občerstvením v priestoroch farského úradu.

Zhrnutie udalostí, ktoré priniesla štátna Katolícka akcia v našej farnosti.

Po februárovom prevrate z roku 1948 dochádza postupnými krokmi k etablovaní nového politického zriadenia - komunizmu - v ČSR. Protipólom nového režimu bola najmä Katolícka cirkev, jej duchovní a veriaci. Už úvodom roku 1949 dochádza k vyostrovaniu vzájomných vzťahov. Politická reprezentácia mala záujem zriadiť „národnú cirkev“ nezávislú od autority pápeža. Tento cieľ mal byť dosiahnutý prostredníctvom štátom organizovanej KA so snahou odtrhnúť veriacich od ich kňazov a biskupov.

Štátna moc postupnými krokmi výrazne zasahovala do života Cirkvi - sústavnou antikampaňou voči Cirkvi v médiách, kontrolou nad cirkevnou tlačou a zrušením niektorých periodík, zákazom zhromažďovania katolíkov mimo kostola, súpisom bohoslužobných predmetov, zákazom spolkového života, zákazom duchovných cvičení a púť, poštátnením cirkevných škôl a inými likvidačnými prostriedkami cirkevného a náboženského života.

Na tieto aktivity reagovali československí katolícki biskupi, ktorí dňa 15.6.1949 schválili znenie **pastierskeho listu s názvom Hlas československých biskupov a ordinárov veriacim v hodine veľkej skúšky**. Odsúdili v ňom smerovanie štátnej KA, označili ju za schizmatickú a vyzvali veriacich na jednotu.

Tento list mal byť čítaný vo všetkých farnostiach na sv. omši v nedeľu 19.6.1949, no v mnohých prípadoch bol list vopred zabavený bezpečnostnými orgánmi, vrátane farnosti Rabča, pretože štát zaviedol trestnú zodpovednosť za šírenie tohto pastierskeho listu. Bezodkladne na viacerých miestach vypukli nepokoje, až vzbury veriacich, a to nielen na Orave. Zároveň Vatikán vydal dekrét, ktorým exkomunikoval členov a sympatizantov štátnej KA.

V tom čase sa v komunistickej tlači tiež objavila informácia o tom, že medzi kňazmi, ktorí podpísali dokument KA - a zároveň prijatý na ustanovujúcej konferencii štátnej KA - figuroval aj pán kaplán z Rabče, František Irha. Avšak on sa tejto ustanovujúcej konferencie KA nezúčastnil. Preto otec biskup Ján Vojtaššák pozval pána kaplána Irhu na vysvetlenie situácie.

Po stretnutí s otcom biskupom pán kaplán František Irha bol rozhodnutý, že v nedeľu 26.6.1949 pastiersky list na sv. omši prečíta. Avšak v sobotu podvečer pán kaplán Irha zistil, že ho hľadá predseda miestnej organizácie (ďalej len „MO“) KSS v Rabči. V nedeľu pán kaplán pastiersky list prečítal a počas sporej bohoslužby slova na veľkej omši vysvetlil aspekty exkomunikácie. Prečítanie listu vyvolalo rôznorodé reakcie veriacich. Preplneným kostolom sa začalo ozývať „berú nám kaplána“ a nastal chaos.

Ľudia vychádzali pred kostol a čakali, čo sa bude diať. Napätá situácia eskalovala pred farou, kde sa zhluklo najviac veriacich. Niektorí z nich sa dostali do konfliktu so strážmajstrom Michalom Rímskym. Ten bol na sv. omši služobne a bol to občan, ktorý

pracoval na stanici Zboru národnej bezpečnosti (ďalej len „ZNB“) v Rabčiciach. Počas priameho stretnutia s veriacimi Michal Rímsky utrpel rozsiahle zranenia vyžadujúce si hospitalizáciu. Táto reakcia bola tiež vyvrcholením aj jarného napätia v obci, kedy pri prvomájovej zábave došlo k slovnej i fyzickej potýčke niektorých mužov z Rabče s predsedom MO KSS v Rabči. A práve Michal Rímsky sa spolupodieľal na vyšetrowaní tohto májového incidentu.

Poobede toho istého dňa došlo pred kostolom ešte aj k zraneniu Jána Ňaňku, ktorý bol členom miestnej organizácie KSS v Ústí. Spolu s Ignácom Horským chceli navštíviť pána kaplána Irhu, ale fara bola strážená chlapmi z farnosti, ktorí im to nedovolili a „dostali po nose“. Takmer súčasne do Rabče dorazili aj príslušníci Pohotovostného

oddielu ZNB zo Žiliny, ktorí zatýkali osoby v okolí kostola, ale aj zvedavcov, ktorí pozorovali dianie z cesty.

Zadržané osoby boli odvedené do Námestova na stanicu ZNB na výsluch, ktorý prebiehal pod fyzickým a psychickým nátlakom. Vypočutých bolo 26 obyvateľov Polhory, deväť Rabčania a jeden občan zo Sihelného. Spomedzi nich bolo dvanásť osôb vyšetrovaných, desiat boli umiestnení do okresnej väznice v Ružomberku a na pána kaplána Irhu a Jozefa Plevjaka bol vydaný zatykač. Ďalších 19 osôb bolo internovaných do tábora nútených prác (ďalej len „TNP“) v Novákoch za účelom prevýchovy. Títo farníci strávili nasledujúce týždne vo väzení resp. v

TNP. Zmena nastala až 12.10.1949, kedy v Ružomberku začalo hlavné pojednávanie.

Obžalovaných bolo 30 osôb zo zločinov vzbury a násilia voči Michalovi Rímskemu, a Jozef Gracik aj z krádeže služobnej zbrane Michala Rímskeho. Jozef Gracik na súde totiž argumentoval tým, že keď zbraň Rímskemu vypadla, ukryl ju u seba, aby nedošlo k zraneniam. Súd tento bod obžaloby však odmietol, rovnako tak zamietol aj tvrdenie žalobcu o organizátoroch celej vzbury, ktorými mali byť Jozef Gracik, Anton Kutliak a Jozef Plevjak.

Na pojednávanie nedorazili Ján Kvasňák, Jozef Jurašek, a ani Ján Pienčák (Knieč). Prví dvaja utiekli z TNP, tretieho nepredviedli

pred súd. Akosi naň v tom chaosе zabudli. Všetci traja však boli dodatočne oslobodení totožným súdom. Kvasňák však z obce odišiel a usídlil sa vo Frýdku-Místku, kde zreštauroval fresky miestneho katolíckeho kostola. Jurašek našiel nový domov na juhu Moravy. **V pôvodnom procese boli oslobodení v plnom rozsahu** tiež Anna Graciková r. Vorčáková, Štefan Tarčák, Jozef Glovačák, Helena Glovačáková r. Vorčáková, Jozef Jaššák, Anton Balek, Ján Rusnák, Jozef Chromčák, Anton Sučák, Anton Jozef Kozák, Ján Palovčík.

Naopak odsúdení z oboch trestných činov boli Ján Oselský, Jozef Komin, Jozef Gužiňák a Jozef Zoššák. Antona Cvoligu odsúdili z ľahšej formy násilia. Jedenásť osôb bolo odsúdených len za vzburu. **Tresty väzenia boli udelené takto:** Ján Oselský (3 a pol roka), Jozef Gracik, Jozef Ľudma, Pavol Tatík (všetci 2 roky), Anton Žilak (1 a pol roka), Jozef Komin (9 mes.), Jozef Gužiňák, Jozef Zoššák (obaja 8 mes.), Ján Madigan (7 mes.), Anton Kutliak, Anton Gracik, Ján Chudiak, Karol Tarčák, Jozef Pientak, Jozef Plevjak (všetci 6 mes.), Anton Cvoliga (4 mes.).

Okrem väzenia súd v ich prípade rozhodol aj o strate volebného práva do obcí. Prezident Klement Gottwald udelil mnohým týmto odsúdeným milosť v januári 1950.

Zdravotné i sociálne následky väznenia však znášali po celý zvyšok života.

Osobitný proces bol vedený s pánom kaplánom Františkom Irhom. K udalosti po prečítaní pastierskeho listu v Rabči vypovedal 6.7.1949 v Žiline, kam ho sprevádzal kaplán Andrej Doranský. Po výsluchu bol prepustený. V júli prebýval v domoch farníkov, okrem Rabče aj v Oravskej Polhore. V polovici augusta spovedal so zubrohľavským pánom farárom Jozefom Likavčanom veriacich počas púte v Bobrove, kvôli čomu obaja čelili obžalobe za neudelenie rozhršenia sympatizantom komunizmu. Plnili tým ustanovenia dekrétu pápeža o exkomunikácii stúpencom komunizmu, čo však zo strany štátnej moci bolo považované za velezradu.

Súd však oboch kňazov z tohto bodu obžaloby oslobodil. Ďalší pokus o zadržanie kaplána Irhu prebehol 21.11.1949, keď sa vracal z vyučovania v Sihelnom. K jeho zatknutiu však došlo až o dva dni neskôr v Ružomberku, kam došiel osobne na základe predvolania. Odtiaľ bezodkladne zamieril do väznice v Bratislave, kde napokon pán kaplán Irha a pán farár Likavčan boli súdení Štátnym súdom v Bratislave. Pojednávanie prebehlo až 3.10.1950.

Ako prítomných svedkov z našej obce súd vypočul – Jána Kutliaka a Jána Pieňčaka - pričom odmietol vypočutie - Antona Hrubjaka, Pavla Polačeka a Johanny Mularčíkovej. Napokon pán kaplán Irha bol odsúdený za združovanie proti štátu, organizovanie vzbury i návod k násiliu. Podľa mienky súdu mal kázňou, osobitne slovami

„možno som na kazateľnici poslednýkrát“ naznačovať veriacim, že po skončení sv. omše bude zadržaný štátnou mocou.

Odsúdený bol na trest väzenia po dobu 9 rokov a 10 mesiacov. K tomu mu bola udelená pokuta 20 000 Kčs, konfiškácia celého majetku a strata čestných občianskych práv. Zároveň počas výkonu trestu vypovedal ako svedok v procese so slovenskými biskupmi - Vojtaššákom, Buzalkom a Gojdičom. Podmienečne bol prepustený v roku 1954 a istú dobu pracoval ako skladník. Následne ako kaplán v Trstenej a od roku 1958 bol farárom v Rabči. V roku 1967 bol preložený do farnosti Vydrník, kde v tom istom roku umrel a bol pochovaný v rodnej Veľkej Lesnej.

Na záver si tiež možno treba uvedomiť, že aj rodiny vyšetovaných osôb znášali následky perzekúcií vo svojom

súkromnom i pracovnom živote.

V tom čase sa predierala do predia komunistickej ideológie a nositelia tradičnej kresťanskej viery boli sledovaní, zastrašovaní, prenasledovaní, šikanovaní a tiež perzekuovaní. Deliacou líniou medzi falošnými komunistickými ideami a náboženským životom viedla nielen naprieč národom, ale rozdeľovala i rodiny.

Aj my podobne dnes zažívame meniaci sa svet, rozdeľovanie spoločnosti a postupné etablovanie nových falošných myšlienkových prúdov veľmi ďaleko vzdialených kresťanským hodnotám. **Preto o to viac by sme si mali dať pozor na to, aby sa história nevrátila. Neopakovala sa!** A preto o to závažnejšie znejú súčasníkovia slova klasika - *historia magistra vitae est.*

- Tomáš Vorčák, Anton Kutliak

„Ó, Mária Matka naša, ó Ty sedembolestná“

dembolestnej Panny Márie, ktorá bola rodinou pána Jozefa Zoššáka darovaná do domu nádeje. Túto sochu zabezpečil pán Jozef Zoššák (otec vyššie uvedeného Jozefa Zoššáka) v štyridsiatich rokoch minulého storočia ako prejav vďaky za pomoc a ochranu počas väzenia, ktoré musel podstúpiť v dôsledku situácie, ktorá sa odohrala po prečítaní pastierskeho listu v rámci Katolíckej akcie.

Socha sa stala vzácnou skutočnosťou v živote rodiny Zoššákov. Pán Jozef chcel dokonca postaviť aj kaplnku, ktorá by bola zasvätená Sedembolestnej Panne Márii. K stavbe však nedošlo, preto mala rodina sochu uloženú na dôstojnom mieste vo svojom príbytku. Napriek hlbokému vzťahu k tejto piete sa však rodina rozhodla darovať ju k verejnej účte, teda pre potreby farnosti.

Iste aj vám mnohým je veľmi známy názov tohto článku, pretože ide o slová známej piesne k patrónke Slovenska, bolestnej Panne Márii. Ale nejde len o slová piesne, ale dovoľím si tvrdiť, že ide aj o vyznanie vzťahu veriacich našej farnosti k Panne Márii. Vzťahu preto, lebo deň **15. september 2024 bol výnimočným míľnikom v živote našej farnosti. Požehnávala sa Pieta Se-**

Samozrejme, že socha pod vplyvom rokov a rôznych okolností bola do istej miery poškodená, preto ju bolo potrebné zreštaurovať. Samotnej práce na obnove sochy sa ujala vnučka pána Jozefa Zoššáka, ktorá je

pravnučkou Jozefa Zoššáka, ktorý sochu zadovážil. Sára Vorčáková sa venovala reštaurovaniu sochy niekoľko týždňov, pretože bolo treba domaľovať chýbajúce farebné plochy a vyplniť chýbajúce časti a miesta na piete. Krátko pred slávnosťou Sedembolestnej Panny Márie bola zreštaurovaná socha prevezená do domu nádeje.

15. septembra 2024, v deň slávnosti patrónky Slovenska, po pobožnosti pán farár sochu v dome nádeje požehnal a dal do užívania veriacim farnosti.

Prítomnosť piety na mieste, kde sa lúčime so svojimi drahými má svoje opodstatnenie a duchovnú hĺbku. Mária sprevádza svojho Syna na krížovej ceste, dokonca stojí pod krížom, keď jej Syn zomiera, a zostáva na tom istom mieste aj vtedy, keď jej ho už mŕtveho dávajú do lona. Stála pri Ježišovi v tak ťažkých a krutých chvíľach, a chce tak blízko stáť pri každom z nás a to i vtedy, keď odprevádzame do večnosti svojich blízkych. I pre nás sa Panna Mária stáva veľkou oporou a útechou.

Nech nás pohľad na tento dojímavý výjav zo života Pána Ježiša a jeho Matky pri-

vádza k neustálej úteche, že ona je i našou dobrou a láskavou Matkou vždy sprevádzajúcou svoje deti v krížoch a trápeniach počas života tu na zemi.

- o. Peter Kalis

Báseň o Ježiškovi

*Ježiško, veľké SRDCE máš,
v koliske sa kolembáš.
Mária, tvoja dobrá Matka,
bdie nad tebou a usmieva sa.
Pokloniť sa ti prišli traja králi,
anjeli ti na slávu spievali.*

-Tomáško Herud, 8 rokov

Moje Nepoškvrnené Srdce nakoniec zvíťazí

Ružencové spoločenstvá a bratstva vo farnosti

V tomto čísle časopisu by sme chceli predstaviť ružencové spoločenstvá farnosti. Alebo bratstva. Jeden i druhý pojem sú jedno a to isté. Zaiste každý vie, čo je to ruženec. A zaiste mnohí poznajú celú modlitbu posvätného ruženca. To, že posvätný ruženec – alebo ruža - sa skladá z čiastkových ružencov – ruženca radostného, svetla, bolestného a slávnostného, zaiste netreba ani predstavovať.

A práve ružencové spoločenstvá v našej farnosti sú prostriedkom, ktoré zapájajú do modlitby veľký počet veriacich. Najmä organiza-

ne. **Mimochodom, toto modlitbové ružencové spoločenstvo v našej farnosti patrí medzi najväčšie.** Súčasne však modlitba posvätného ruženca je modlitbou náročnou na čas a na sústredenie sa. A práve spôsobom, akým je táto modlitba cez tieto ružencové spoločenstvá organizovaná, pre veriacich vytvára podmienky, ktoré túto modlitbu „zjednodušujú“ a „skracujú“.

To preto, aby čas modlitby bol pre veriacich naozajstným priestorom pre rozhovor s Bohom, a nie iba nejakým uponáhľaným, nesústreďeným, povinným kvákaním. A práve táto organizačná a modlitbová štruktúra ružencových spoločenstiev má zabezpečiť dostatok času pre modlitbu, a tak sa vyhnúť stresu počas modlitby. Lebo dôležitý je duch modlitby. A ako to celé začalo?

História vzniku modlitby posvätného ruženca

Dnes je už ťažko zistiť, ako presne vznikla modlitba posvätného ruženca. Sú „rôzne verzie“, v ktorých sú „malé odlišnosti“, ale už svätý Benedikt vo svojej Regule nariadil mníchom každý týždeň sa modliť všetkých 150 žalmov.

Svätý František však už dovolil svojim bratom namiesto žalmov modliť sa určitý počet Otčenášov a Zdravasov. Rôzni svätí pustovníci sa namiesto žalmov tiež modlili 150 Otčenášov. A tak sa stávalo, že tí, ktorí sa chceli modliť, mnísi i veriaci, ale nevedeli čítať, recitovali namiesto žalmov aj Zdravasy. A na to, aby nezabudli, koľko sa už pomodlili, používali kamienky.

Dnes rôzne rehole sa hlásia ako pôvodcovia k modlitbe posvätného ruženca, avšak pôvod tejto modlitby sa prisudzuje najmä sv. Dominikovi, zakladateľovi Rehole kazateľov – dominikánov. Hovorí o tom legenda, podľa ktorej sv. Dominik horlivo kázal, no neprinášalo to veľké ovocie. Utiekal sa teda k svätej Panne a tá mu dala túto odpoveď: „*Nečuduj sa, že doteraz tvoja práca priniesla skromné ovocie. Sial si do neúrodnej pôdy, ktorá doteraz nebola zrosená Božou milosťou. Keď Boh chcel obnoviť tvárnosť zeme, zoslal na ňu úrodný dážď anjelského pozdravenia. Káž teda môj ruženec zložený zo 150 Zdravasov a 15 Otčenášov a budeš sa radovať z hojnej žatvy.*“

Preto dominikáni začali používať ruženec ako **kazateľský prostriedok** a malo to taký úspech, že mnohí ľudia v tom čase, vrátane vtedajšieho „panstva“, sa ho chceli modliť. Vytvárali sa prvé neoficiálne modlitbové

bl. Alan de la Roche

spoločenstvá a keďže táto modlitba sa stala veľmi rozšírenou, veľmi populárnou, bolo potrebné vytvoriť pravidlá – **Stanovy pre ružencové spoločenstvá, bratstva**, teda nejakú tú modlitbovú i personálnu štruktúru. A tak súčasnú podobu modlitby posvätného ruženca zostavil bl. Alan de la Roche (čítaj „roše“), dominikán, už v 15. storočí.

Brat Jakub Sprenger, tiež dominikán, založil v Kolíne prvé oficiálne Ružencové bratstvo potvrdené Apoštolským Stolcom v roku 1476 a pápež Pius V., tiež dominikán, **bulou Consueverunt Romani Pontifices** z roku 1569 schválil definitívnu podobu sv.ruženca. A starosť o jeho rozširovanie **zveril práve reholi dominikánov**. Táto rehoľa tak-

to dostala výsadu nielen rozširovať túto modlitbu, ale i **výsadu zakladať, spravovať a formovať ružencové bratstva alebo spoločenstvá**, dokonca ho dostala ako **duchovné dedičstvo**. A preto **každý člen ružencového bratstva** alebo spoločenstva, ktorý patrí do tejto jednej veľkej obrovskej dominikánskej duchovnej rodiny, **zomiera ako dominikán**.

V súčasnosti je starosť o ružencový apoštolát zverená **Promotorovi pre ružencové bratstvá na celom svete práve z dominikánskej rehole**, a zároveň každá krajina, kde je rozšírená modlitba posvätného ruženca, má svojho Promotora. Na Slovensku okrem Promotora, ktorým pre Slovensko je v súčasnosti Matej Šulík, dominikán, riadi činnosť ružencových bratstiev ešte aj pomocná duchovná a organizačná jednotka - **Dominikánske Mariánske Centrum** (ďalej len „DMC“) sídliace v Košiciach, ktoré zastrešuje tieto ružencové bratstvá a spoločenstvá po celom území Slovenska, nakoľko na Slovensku je táto modlitba veľmi, veľmi, až veľmi rozšírená.

História modlitby posvätného ruženca v našej farnosti

História ružencových spoločenstiev v našej farnosti sa začala písať už veľmi dávno. Túžba našich pradedov a prastarých mám mod-

liť sa, modliť sa k Panne Márii ako k Matke Božej, bola vždy veľká. Možno takým prvým historickým prejavom mariánskej úcty v tom našom maličkom goralskom regióne bolo zasvätenie kostola v susednej farnosti Rabča k Panne Márii – konkrétne k tajomstvu Navštívenia Panny Márie - ktorého si pod srdcom nosila - u príbuznej Alžbety. V tom čase naša obec spadala ešte pod farnosť Rabča, bola jej súčasťou. V našej dedinke totiž prvý maličký kostolík, či skôr kaplnka bola postavená až v roku 1928. A história našej terajšej farnosti sa začala písať až od roku 1994.

Podomové ružencové modlitbové spoločenstvá

V časech komunizmu vo farnosti sa zakladali **podomové ružencové modlitbové spoločenstvá**, ktoré sa organizovali a modlili posvätný ruženec na princípe, že bola dohodnutá určitá skupinka ľudí, ktorá sa schádzala v jednej domácnosti za účelom výmeny tajomstiev a zároveň spoločnej modlitby posvätného ruženca raz do mesiaca v prvú nedeľu po prvom piatku, aby sa potom, opäť v tichosti rozišli, a o mesiac opäť stretli.

Podomové ružencové modlitbové spoločenstvá sú v podstate duchovným ilegálnym dedičstvom komunizmu,

pretože po nástupe socializmu v našej spoločnosti po roku 1948 v minulom storočí cirkevná a náboženská činnosť rehoľných rádov bola surovo likvidovaná, nekompromisne rušená. A preto dominikánska rehoľa ako autorita Cirkvi nemohla pokračovať v zastrešovaní tejto modlitby tak, ako to bolo v časoch ešte pred nástupom komunizmu. Ale veriaci, aby zachovali a praktizovali túto modlitbu aj naďalej, preniesli tradíciu štruktúry a reťazenia tejto modlitby do podomových ružencových modlitbových spoločenstiev po celú dobu totality, ktorá trvala nepretržite viac ako 40 rokov. Teda celú jednu generáciu.

Potom je iba pochopiteľné, že nie všetky podomové ružencové spoločenstvá, najmä tí starší veriaci, boli ochotní prijať novoty, ktoré nasledovali po skončení totality. Pretože pre nich na prvom mieste ostala modlitba posvätného ruženca. Namiesto „registrácie“. Možno zároveň nechceli rušiť na-

dobudnuté pekné vzťahy, rušiť niečo osvedčené, rušiť to ticho, súkromie a bezpečie.

A tiež možno radšej z opatrnosti sa ostali modliť ruženec „po starom“. To jest pokračovať v tých „starých vychodených duchovných koľajach“, ktoré sa pre nich stali istotou.

Mimochodom, v **medziobdobí od nežnej revolúcie až do roku 2004**, kedy sa aktivoval nový pribudnutý ruženec Svetla aj v našej farnosti, podľa dostupných informácií v tom čase v našej farnosti bolo aktívnych odhadom okolo až **40 ruží po 15 členov**, čo dokopy predstavuje okolo až 600 členov. Ale tento počet bol preto taký vysoký, lebo mnoho členov preberalo tajomstva aj po mŕtvych členoch.

Avšak po roku 2004 aktiváciou ruženca Svetla možno povedať, že došlo k takej malej reorganizácii. Táto vo farnosti spôsobila takú malú revíziu ruží, po ktorej zоста-

lo aktívnych „už len“ **25 podomových ružencových modlitbových spoločenstiev po 20 členov**, čo dokopy predstavovalo už „len“ 500 členov v ružiach. Teda o 100 menej. V súčasnosti je aktívnych v nezaregistrovaných podomových ružencových spoločenstvách 12 ruží po 20 členov, čo predstavuje 240 členov modliacich sa ruženec ešte „po starom“ a **zvýšok členov z podomových spoločenstiev prešiel do registrovaných bratstiev**.

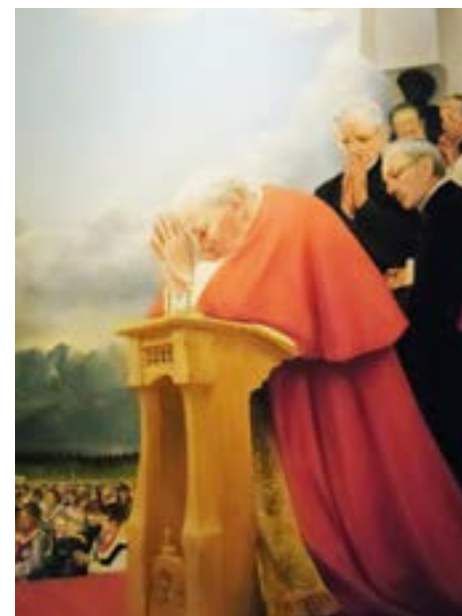
Možno povedať, že ostať modliť sa ruženec v ruži „po starom“ nie je „na škodu“, je chvályhodné, pretože aj napriek tomu, že títo členovia neprijali oficiálne pozvanie do ružencových bratstiev, teda nie sú registrovaní, predsa len treba na nich pozeráť Ježišovými evanjeliovými očami - aby sa nebránilo tým, ktorí v Jeho mene robia dobré skutky – lebo v tomto prípade sa modlia, majú túžbu sa modliť ruženec, modlia sa ruženec každý deň a aj spoločne - pričom registrácia alebo neregistrácia nie je alebo nemala by byť prekážkou. Napokon, predsa len, modlitba posvätného ruženca spája všetky stavy, všetkých veriacich, a tak zjednocuje celú Cirkev.

Prvé zaregistrovanie ružencových podomových modlitbových spoločenstiev prebehlo v čase, až keď naša farnosť začala písať svoju samostatnosť, teda po roku

1994. Konkrétne to bolo **2.februára 1997**, kedy vtedajší správca farnosti, pán farár duchovný otec Mgr. Štefan Rozmus, zaregistroval všetky ružencové podomové modlitbové spoločenstvá ako jeden celok. A svojim špecifickým spôsobom na vtedajšie časy boli registrované v reholi dominikánov pod číslom 601053, a pod názvom Ružencové bratstvo pri kostole Božského Srdca Ježišovho.

Ruženec Svetla

V roku 2002 svätý pápež Ján Pavol II. uskutočnil zmenu v ruženci - do modlitby posvätného ruženca zapojil **ruženec svetla**, ktorý rozširuje a dopĺňa Ježišov životopis

o tajomstvá z jeho verejného pôsobenia, čím sa modlitba posvätného ruženca rozšírila z **15 desiatkov na 20 desiatkov**.

Ale v našej farnosti tieto zmeny nastali až **8. septembra 2004**. Preto bolo potrebné vykonať presuny členov ruží tak, aby namiesto 15 ich bolo v jednej ruži 20. Na prvý pohľad sa to zdá jednoduché, ale v skutočnosti to nebolo až také ľahké, lebo pôvodné spoločenstvá, naučené a naviazané na seba, museli rozšíriť svoje rady o nových členov ruží – nanovo sa spoznať, zoznámiť, čo tiež znamenalo priniesť nejakú tú obeť. **V tej dobe sa členovia ruží ešte stále schádzali po domácnostiach**, a tak sa ľahko stalo, že ak dve ruže, tentoraz však už rozšírené, sa stretli súčasne v jednej domácnosti, bolo pre nich málo miesta.

Reorganizácia podomových ružencových modlitbových spoločenstiev vo farnosti

Vzhľadom k tomu, že nastali tieto zmeny, členovia ružencových spoločenstiev premýšľali a uvažovali aj o tom, ako by tieto ružencové spoločenstvá v našej farnosti viedla **na to určená autorita v Cirkvi**. A na Slovensku tou autoritou bolo už spomínané **DMC - Dominikánske Mariánske Centrum** sídliace v Košiciach. Spolu s Promotorom. Zároveň DMC vydalo ob-

nové Stanovy pre Ružencové Bratstvá platné od 1. januára 2007, ktoré upravujú duchovnú, organizačnú i personálnu modlitbovú činnosť ružencových bratstiev a spoločenstiev na Slovensku.

Akonáhle sa do našej farnosti doniesli zvesti o týchto Stanovách, niektoré podomové ružencové modlitbové spoločenstvá sa začali týmito Stanovami zaoberať. A na základe týchto informácií sa rozhodli uskutočniť **reorganizáciu** podomových ružencových spoločenstiev. **Preto v roku 2017**, čo bolo celkom nedávno, pri príležitosti 100. výročia zjavenia Panny Márie vo Fatime, podomové ružencové modlitbové spoločenstvá vo farnosti **pozvali dominikánov z DMC, aby ich usmernili pri spoločnej modlitbe posvätného ruženca a výmene tajomstiev**. A tak po príchode rehole dominikánov **nastali najväčšie zmeny**.

25. júna 2017 prebehli VOĽBY. Technicky to prebehlo tak, že ten kto prejavil skutočný a vážny záujem byť členom ruže v zmysle Stanov pre Ružencové bratstvo od dominikánov, vypísal prihlášku pre člena Ružencového bratstva a vložil ju do pripravenej krabice, ktorá sa o mesiac otvorila.

Po voľbách v tom čase vznikli dve **registrované ružencové bratstva**, ktoré pretrvávajú dodnes. Stále sú

živé, aktuálne a aktívne. Sú to - **Ružencové bratstvo pri kaplnke svätého Jozefa** a **Ružencové bratstvo pri kostole Božského Srdca Ježišovho**, ktoré bolo založené ešte 2. februára 1997, ale prešlo reorganizáciou.

Ružencové bratstvo pri kaplnke svätého Jozefa má živé **2 úplne ruže** (ruža sa skladá zo 4 častkových 5-desiatkových ružencov – radostného, ruženca svetla, bolestného a slávnostného) - to jest má 40 členov, niečo „v rezerve“ a 5 členov vo Svätom ruženci. Od DMC má pridelené evidenčné číslo 605062.

Ružencové bratstvo pri kostole Božského Srdca Ježišovho má živých **5 úplných ruží** - to jest aktuálne má 100 členov, tiež niečo „v rezerve“, pričom navyše vo Večnom ruženci je 13 členov a vo Svätom ruženci 22 členov. Toto bratstvo má od DMC pridelené evidenčné číslo 601053.

Pod pridelenými evidenčnými číslami sú evidované – teda registrované - na DMC a vo farnosti všetky činnosti spojené s týmito bratstvami, tiež milodary, a rovnako i členské preukazy.

Mimochodom treba tiež vysvetliť, že **Ružencové bratstvo** je cirkevnou autoritou schválené združenie duchovne zjednotených veriacich, ktorí uctievať preblahoslavenú Pannu Máriu a modlitbou posvätného ruženca vyprosujú pre seba, Cirkev a svet potrebné milosti a snažia sa o neustály pokrok v kresťanskej dokonalosti.

Možno tiež konštatovať, že reorganizáciou tak došlo k rozdeleniu v tom čase aktívnych 25 podomových ružencových modlitbových spoločenstiev – ruží - **na dve skupiny**. Na tých, **čo ostali sa modliť ruženec „po starom“** – to je tých súčasných už spomínaných aktívnych 12 podomových

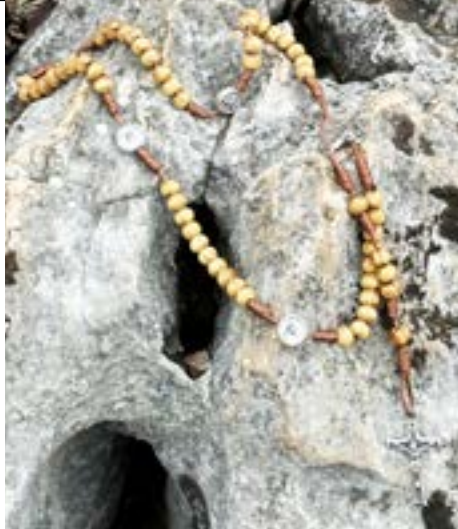

ruží v celkovom počte 240 členov - a tých, ktorí sa zaregistrovali do dvoch už spomínaných ružencových bratstiev v počte 7 ruží po 20 členov, čo dokopy predstavuje 140 členov. Súčet týchto oboch skupín členov ruží – registrovaných aj neregistrovaných – tak predstavuje celkový počet 380 členov modliacich sa ruženec každý deň „na farnosť“. Čo je, myslím si, super správa pre všetkých.

Z týchto počtov však tiež vyplýva, že počas rozdelenia počas reorganizácie rehoľou dominikánov sa celkový stav znížil o 120 členov, z pôvodných 500 členov na 380. K tomuto zníženiu stavov však nedošlo ihneď, naraz, ale postupne. Ale zároveň počas celej doby od VOLIEB, to jest od roku 2017 až do dnes, aj napriek tomu, že stavy klesali, sa postupne zastabilizovali. Navyše neregistrované ruže alebo registrované bratstvá evidujú členov v rezerve, čo je pozitívna správa. Stav tak už neklesajú, ale pomaly rastú. **A zároveň každý, kto je ochotný sa modliť ruženec, je pozvaný.**

Duchovné, modlitebné a organizačné podmienky registrácie

Na to, aby vznikli registrované ružencové bratstvá, by sa mali splniť tieto podmienky – I. – ružencové bratstvo by sa malo viazať na posvätené miesto, preto oba

ružencové bratstva vo farnosti sú naviazané na - jedno na posvätenú Kaplnku svätého Jozefa na vyšnom konci a druhé bratstvo je naviazané na Farský kostol zasvätený Božskému Srdcu Ježišovmu a podľa toho nesú aj názvy.

II. – každý člen živého ruženca sa každý deň musí pomodliť jeden desiatok prideleného tajomstva živého ruženca.

III. - výmena tajomstiev by mala prebehnúť na dohodnutom mieste, kde sa stretnú všetci spoločne. Môže to byť kostol, kaplnka, ale nemusí to byť posvätené miesto, preto týmto miestom môže byť aj akýkoľvek iný priestor, ako napríklad kultúrny dom alebo iný vhodný dostatočne veľký priestor, v ktorom by sa však zišli všetci členovia bratstva naraz.

IV. - každého člena ružencového bratstva zaväzuje pomodliť sa aspoň jeden desiatok ruženca spoločne s celým bratstvom, a ak mu to čas dovoľuje, tak aj celý ruženec, raz do mesiaca.

V. – spoločná modlitba jedného desiatka alebo celého ruženca raz do mesiaca všetkých členov Ružencového bratstva by sa mala uskutočniť tiež na dohodnutom mieste v dohodnutý čas naraz.

VI. - pri výmene tajomstiev je potrebná osobná účasť člena Ružencového bratstva, ľudovo povedané pri výmene „kartičiek“ so zobrazenými tajomstvami posvätného ruženca. Výmenu tajomstiev nemôže bezdôvodne uskutočniť žiadna iná osoba – žiaden príbuzný alebo dokonca pokrvní príbuzní – to jest otec, mama, brat, sestra, bratranec, sesternica, strýko alebo ujo. Ospravedlniť ho môže iba choroba alebo práca. Ale ak práca bráni vo výmene viac ako 6 mesiacov, člen ružencového bratstva sa má sám rozhodnúť odísť zo Živého ruženca, lebo ak nemá čas alebo ak nie je schopný nájsť si čas za celého polroka na výmenu tajomstiev, je predpoklad, že stratil vážny záujem. Výmena tajomstiev náhradným spôsobom v inom čase a na inom mieste sa môže uskutočniť iba po individuálnej dohode s Matkou ruže. Ale iba z objektívnych dôvodov.

VII. – členovia ruží dodržiavajú a riadia sa Stanovami pre Ružencové bratstvá.

VIII. – jedna Matka ruže môže mať iba jednu ružu.

IX. – byť v milosti posväcujúcej.

Členovia Ružencového bratstva pri kaplnke svätého Jozefa sa stretávajú spoločne raz do mesiaca každú nedeľu po prvom piatku v Kaplnke svätého Jozefa na vyšnom konci na spoločnú modlitbu posvätného ruženca a zároveň v tom čase pred spoločnou modlitbou si vymieňajú tajomstvá.

Členovia Ružencového bratstva pri kostole Božského Srdca Ježišovho sa stretávajú spoločne raz do mesiaca každú fatimskú sobotu – na počesť zjavení Panny Márie vo Fatime a jej prianí – vo Farskom kostole Božského Srdca Ježišovho na spoločnú modlitbu posvätného ruženca a zároveň v tom čase pred spoločnou modlitbou si tiež vymieňajú tajomstvá. Výmena tajomstiev prebieha v čase od 6,30 hod. - do 7,00 hod. ráno. Pôvodne táto výmena tajomstiev sa mala konať v nedeľu po prvom piatku v mesiaci o 9,15 hod., avšak bolo to v čase, keď prišiel COVID a v nedeľu pribudla ďalšia svätá omša, a tým pádom zanikol priestor na výmenu tajomstiev v kostole.

Preto akonáhle COVID ustúpil, sa dohodli, že výmena tajomstiev bude prebiehať počas fatimských sobôt, pretože v tomto čase je dostatok priestoru a času na výmenu tajomstiev, lebo v kostole je veľa miesta, a zároveň všetci členovia ruží majú možnosť zúčastniť sa na záväznej spoločnej modlitbe posvätného ruženca raz v mesiaci všetci naraz. Tiež treba povedať, že tradícia pobožnosti fatimských sobôt v našej farnosti začala až v decembri 2016 na podnet vtedajšieho duchovného otca pána kaplána Lukáša Stolárika, zanieteného ctiteľa Panny Márie a tridentskej svätej omše.

Možno na prvý pohľad sa to zdá uletené, ale paradoxne prax ukázala, že tým najťažším úkonom počas výmeny tajomstiev sa stala osobná účasť na tejto výmene tajomstiev a účasť na spoločnej modlitbe posvätného ruženca, aspoň jedného desiatka.

Vykonať tak málo - prísť raz do mesiaca, vymeniť tajomstvá a pomodliť sa – predsa len robí veľké ťažkosti. Podľa slov jednej členky ruže – „čo ma nič nestojí, to za nič nestojí“ – možno povedať, že aj takéto malé úkony sebazaprenia obohacujú veriaceho, lebo týmto si buduje duchovnú sebadisciplínu, pracuje na sebe, pracuje na svojom duchovnom

živote a svojej večnosti zároveň, zároveň je ochotný pre seba i svet urobiť niečo navyše, a nielen čakať, že ZA NEHO to bude robiť NIEKTO INÝ, ale sám prikladá ruku k Božiemu dielu. A zároveň sa tak stáva aj príkladom pre iných. Je to síce „dobrovoľná povinnosť“, ale obeť, ktorá zaväzuje, ktorá cvičí jeho ducha – najmä byť v strehu pred hriechom.

Aký je rozdiel medzi Svätým ružencom a Večným ružencom

Byť členom Svätého alebo Večného ruženca je **rovnocennou formou** ako členstvo v Živom ruženci. Jediným rozdielom však je, že člena Svätého alebo Večného ruženca

nezaväzuje mesačné stretnutie na spoločnej modlitbe. Ale ak sa rozhodnú zúčastniť sa, sú vítaní.

Rozdiel medzi Večným a Svätým ružencom spočíva v tom, že **členovia vo Svätom ruženci sú povinní sa za týždeň pomodliť celý posvätný ruženec pri zachovaní postupnosti tajomstiev v ruženci** – to jest modliť sa posvätný ruženec v poradí ako plynul život Pána Ježiša. Teda - posvätný ruženec sa modlí v poradí najskôr radostný, potom svetla a bolestný, a nakoniec slávnostný. Táto forma členstva je najstaršou formou a vznikla zásluhou už spomínaného dominikána **bl. Alana de la Roche**, ktorý **v roku 1470 založil prvé ružencové bratstvo.**

Naproti tomu **členovia Večného ruženca sa zaviazali, že budú v určitú hodinu „bdieť“** – bdieť znamená, že v určitú stanovenú a vopred dohodnutú hodinu sa pomodlia celý posvätný ruženec, všetkých 20 tajomstiev v stanovenom poradí, na chválu a česť Preblahoslavenej Panny Márie. Cieľom tohto zasvätenia je zjednotiť členov, aby sa zaviazali v túto presne určenú hodinu sa modliť - každý mesiac raz do mesiaca alebo raz v roku - a tak vytvoriť **nepretržitú reťaz** tejto modlitby s inými členmi modliacimi sa posvätný ruženec v inom zreteľnom čase. **Modlitba sa tak stáva „večnou“** a prostrednic-

tvom nej sa členovia ružencových bratstiev zjednocujú do jednej veľkej rodiny vo veľkom Živom ruženci na chválu a česť Panny Márie.

A zároveň prostredníctvom nej sa vzdáva chvála a česť i Najsvätejšej Trojici. Zároveň člen Večného ruženca sa modlí na štyri hlavné úmysly a jeho modlitba má apoštolský charakter - Radostné tajomstvá sa modlí za obrátenie hriešnikov. Tajomstvá svetla za čistotu viery a ohlasovateľov evanjelia. Bolestné tajomstvá za večnú spásu umierajúcich. A slávnostné tajomstvá za vyslobodenie duší z očistca. Forma členstva vo Večnom ruženci vznikla vďaka dominikánovi, **pátrovi Timoteovi de Ricci**, ktorý **v roku 1630 zakladá Bratstvo Večného ruženca.**

Živý ruženec, Matka ruže a služby členov Živého ruženca v ruži

Živý ruženec vznikol z iniciatívy **Marie Paulíny Jaricot** vo Francúzsku žijúcej v rokoch 1799 až 1862. V Živom ruženci každá 20-členná skupina musí mať svoju **Matku ruže**, ktorá je zodpovedná za výmenu tajomstiev medzi členmi ruže. V súčasnosti v našej farnosti je v registrovaných ružencových bratstvách evidovaných 7 ruží, a teda je aj 7 Matiek ruží, ktoré vždy ochotne a zodpovedne dbajú o výmenu tajomstiev.

Zároveň **Matka ruže je zodpovedná** aj za celé spoločenstvo, ktorá okrem výmeny tajomstiev zabezpečuje aj administratívne úkony spojené s činnosťou ruže. To jest zabezpečuje potrebnú dokumentáciu, prepojenie a spoluprácu s DMC Košice, zber a odosielanie milodarov na dohodnutý účel. Sú tiež dohodnuté, že milodar každý mesiac si berie na zodpovednosť vždy iná Matka ruže, aby do tejto zodpovednosti boli rovnomerne zapojení „všetci“. Podporujú sa misie, prispieva sa na farské účely a rovnako sa snažia dva razy do roka finančne podporiť aj DMC.

Služby členov Živého ruženca sa využívajú i pri organizovaní púti, pri oprave kvetinových záhonov, keď treba poslúžiť na fare, v kostole pri pravidelných celodenných poklonách alebo pri iných potrebných činnostiach. V duchovnej oblasti to pokračuje napríklad modlitbou za naše rodiny, keď je niekto vážne chorý alebo sa robí modlitbová reťaz počas celého dňa, alebo sa modlí na iné dohodnuté úmysly.

K tejto službe sú vo farnosti pozývané aj **Matky ruží podomových ružencových modlitbových spoločenstiev**, ktorých je 12, a ktoré sa tiež veľmi ochotne a zodpovedne zapájajú do horeuvedených činností, a dobrovoľne a s láskou si plnia svoje povinnosti.

Ako sa modlí Živý Ruženec v ruži

Každý člen v 20-členom Živom ruženci má povinnosť sa každý deň pomodliť jeden pridelený desiatok ruženca, pričom všetky tajomstvá – desiatky v posvätnom ruženci sú rozložené na členov ruže tak, aby sa všetci členovia ruže spoločne pomodlili každý deň jeden celý posvätný ruženec. A práve toto postupné zreťazenie desiatkov po jednotlivých členoch ružencového bratstva umožňuje a zabezpečuje dostatok času pre modlitbu, lebo namiesto celého posvätného ruženca **sa každý člen každý deň pomodlí iba jeden desiatok ruženca**, zatiaľ čo ostatných 19 členov sa každý deň domodlí celý zvyšok posvätného ruženca.

Preto, ako je už v úvode spomenuté, práve táto organizačná a modlitbová štruktúra tohto ružencového spoločenstva umožňuje modliť sa bez stresu, a pritom - opakujem - **VŠETCI SPOLOČNE** sa pomodlia celý posvätný ruženec každý deň. „*Tam kde sa dvaja alebo traja modlia v mojom mene, tam som aj ja medzi nimi ...*“ hovorí Ježiš. Čo viac k tomu možno dodať. Toto je bez komentára.

O svätom ruženci tiež možno povedať, že je to **Sväté Písmo na kolénach**, tak ako to vyjadril náš otec biskup František Trstenský v jed-

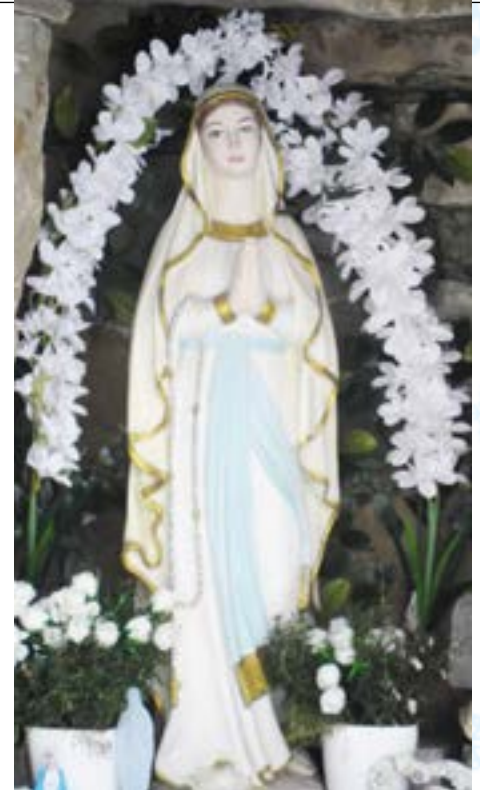
nej zo svojich kázni v Obišovciach. Alebo ako hovorí Alan de la Roche, sv. ruženec je **Sväté Písmo v kocke**, kedy veriaci, ktorý sa modlí posvätný ruženec, akoby sedel pri nohách Panny Márie, vstupoval do jej školy a počúval, čo hovorí o Kristovi.

Rozdiely pri udeľovaní milostí medzi členov v registrovanom ružencovom bratstve a členov v neregistrovaných podomových ružencových modlitbových spoločenstvách

Týmto nechcem nikoho znechutiť alebo uraziť, alebo nebodaj niekoho odradiť od modlitby, ale tiež je potrebné povedať si, aké duchovné rozdiely sú medzi registrovanými a neregistrovanými spoločenstvami a aké duchovné „zisky“ plynú zo stavu byť členom v registrovanom ružencovom bratstve oproti byť členom neregistrovaného podomového ružencového modlitbového spoločenstva.

V prvom rade si treba uvedomiť, že z duchovného hľadiska byť členom registrovaného ružencového bratstva je veľmi výhodné. Je to preto, lebo ak ste dobre čítali úvod, ružencové bratstvá sú schválené a posvätené pápežom a **z tohto pramenia duchovné milosti navyše.**

A keď teda toto bratstvo je zastrešené autoritou Cirkvi, zaruču-

je istotu, že člen sa zúčastňuje na milostiach, ktoré táto autorita určí alebo vydá za účelom, aby veriaci **boli ešte viac motivovaní a ochotní sa modliť posvätný ruženec.** Na prvý pohľad sa to zdá egoistické, ale je potrebné poskytnúť duchovné výhody a motiváciu tomu, kto je ochotný sa modliť v poslušnosti pod autoritou Cirkvi, pretože autorita Cirkvi, a zároveň nebo, sa tešia, keď veriaci sú ochotní sa modliť, keď sa modlia ruženec s radosťou, keď sa modlia ruženec s radosťou a všade jednotne, a súčasne majú podiel na milostiach všetci členovia na celom svete

bez ohľadu na krajinu alebo región, a nie len ten „práve jeden“, ktorý sa „práve teraz“ modlí. Zároveň však treba poznamenať, že ak nie je skupinová modlitbová iniciatíva zastrešená pod autoritou Cirkvi, ľahko môžu vzniknúť rôzne iné odlišné prúdy alebo mylné pohľady na ruženec a získané milosti, a tak ľahko môže vzniknúť nebezpečenstvo herézy.

V súčasnosti je určené autoritou Cirkvi, že každý člen v registrovanom bratstve má podiel alebo spoluúčasť na dobrých skutkoch iného člena, na jeho plodoch apoštolátu, na modlitbách alebo dokonca na svätých omšiach iných členov v registrovanom bratstve po celom svete (!!!), istotu osobitej ochrany Panny Márie, a zároveň na základe dekrétu Posvätnéj Apoštolskej Penitenciárie z 11. januára 1969 za obvyklých podmienok členovia bratstiev môžu získať **plnomocné odpustky** navyše v určené sviatky. Takže nie je toho málo.

Naproti tomu neregistrované podomové ružencové modlitbové spoločenstvá sú o tieto milosti ochudobnené, pretože nie sú zastrešené autoritou Cirkvi. Ale aj napriek tomu, keďže majú úprimnú túžbu sa modliť, majú túžbu cez modlitbu sa obetovať, majú túžbu modlitbou pomáhať, majú túžbu budovať alebo podieľať sa na spoluúčasti, sú v mnohom poslušní autorite Cirkvi, robia prvé kroky k tomu, aby urobili ten ďalší krok. Rovnako podľa dostupných informácií členovia podomových ružencových spoločenstiev sa zúčastňujú na spoločnej modlitbe posvätného ruženca s členmi registrovaných ružencových bratstiev počas fatimskej soboty. Slobodne, bez nátlaku a dobrovoľne. Z tohto možno vyvodiť záver, že týmito krokmi a cez modlitbu posvätného ruženca sa spájajú s autoritou Cirkvi a ostatnými členmi ružencových bratstiev. Preto stojí za to popremýšľať nad účasťou v registrovanom bratstve. Ale tieto rozhodnutia sú ponechané na slobodnej vôli každého veriaceho a na jeho dobrovoľnosti. Lebo dôležité je modliť sa, byť ochotní sa modliť a nerezignovať – len kvôli registrácii alebo neregistrácii.

Prijem nových členov ruže a odmena po prijatí pozvania

Prijem nových členov ruže vždy iba poteší. V našej farnosti je zatiaľ

živý záujem o toto členstvo, o túto pravidelnú a spoločnú modlitbu. Avšak chýba mladá generácia, hoci už mladé predmodlievačky pestujú svoj vzťah k modlitbe ako takej, a zároveň k modlitbe posvätného ruženca, ktorý sa neskôr po prijatí pozvania môže pretaviť aj do modlitby ruženca v ruži.

Členom registrovaného bratstva alebo aj podomového ružencového spoločenstva sa môže stať každý pokrstený katolík, ktorý má minimálne deväť rokov, ktorý sa rozhodne slobodne vziať na seba práva a povinnosti člena ružencového bratstva alebo člena podomového ružencového spoločenstva. Navyše pri vstupe do Ružencového

bratstva má nový člen možnosť si vybrať jednu z **troch foriem** modlitby posvätného ruženca – **Živý ruženec, Večný ruženec alebo Svätý ruženec**, alebo ich môže kombinovať.

Po právnej stránke nie je nikto viazaný, vstup a rovnako aj výstup sú postavené na dobrovoľnej báze, ale pokiaľ sa nový člen dobrovoľne zaviazal modliť sa svoju pridelenú časť posvätného ruženca, prevezme na seba bremeno duchovnej zodpovednosti a tým, že ho poctivo, dobrovoľne a z lásky plní už tu na zemi bez nároku na odmenu, je isté, že tým získava na druhom svete stonásobne viac. A zároveň Panna Mária prostredníctvom zakladateľa prvého ružencového bratstva – kňaza Alana de la Roche (1428-1475) – prisľúbila **15 prisľúbení všetkým tým, ktorí sa budú pravidelne modliť stanovenú časť posvätného ruženca alebo posvätný ruženec**. A sú to tieto prisľúbenia:

1. *Všetkým, ktorí sa budú zbožne modliť môj ruženec, sľubujem svoju zvláštnu ochranu a hojnosť milosti.*
2. *Tí, ktorí v modlitbe ruženca vytrvávajú, dostanú zvláštnu milosť.*
3. *Ruženec bude mocnou ochranou proti pekle; zničí zlo, zbaví svet hriechu a zaženie blud.*

4. Ruženec rozhojní čnosť a získa pre duše hojné Božie milosrdenstvo. Odvráti srdcia ľudí od lásky k svetu a jeho márnosti a pozdvihne ich k túžbe po večných veciach. Tie duše sa posvätia týmto prostriedkom.

5. Tí, ktorí sa mi odovzdajú skrze ruženec, nezahynú.

6. Toho, kto bude zbožne recitovať ruženec, uvažujúc nad jeho tajomstvami, nikdy nepremôže nešťastie, nezažije Boží hnev a nezomrie náhlou smrťou. Hriešnik sa obráti, vytrvá v milosti a zaslúži si večný život.

7. Kto sa zasväťí môjmu ružencu, nezomrie bez sviatostí Cirkvi.

8. Tí, ktorí sa verne modlia môj ruženec, budú počas svojho života a po smrti účastní Božieho svetla a plnosti jeho milostí, vlastných svätým.

9. Ihneď vyvediem z očistca duše zasvätené môjmu ružencu.

10. Deti môjho ruženca sa budú tešiť veľkej sláve v nebi.

11. Čo budete žiadať prostredníctvom ruženca, dosiahnete.

12. Tým, ktorí šíria môj ruženec, sľubujem pomoc vo všetkých ich potrebách.

13. Dosiahla som od svojho Syna, že všetci členovia Ružencového bratstva budú mať svojich orodovníkov v živote a v smrti, celý nebeský dvor.

14. Tí, ktorí sa zbožne modlia môj ruženec, sú moje milované deti, bratia a sestry Ježiša Krista.

15. Zasvätenie sa môjmu ružencu je zvláštne znamenie predurčenia.

Tak pre toto sa oplatí pomodliť denne stanovenú čiastku - jeden desiatok ruženca každý deň, plus jeden desiatok ruženca raz do mesiaca spoločne, plus prísť na výmenu tajomstiev osobne a tak ľahko získať ... večnú blaženosť. Ako málo stačí k tomu, aby bol človek skutočne večne šťastný. Sám Pán Boh a Panna Mária sa snažia čo najviac uľahčiť cestu do neba každému, kto je aspoň trochu - ochotný. Nezabúdajme na to!

-Jozef Ďubek

Pod'te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení...

Kresťanská tradícia slávenia odpustov má korene už v starozákonom židovstve. Židia mávali tzv. jubilejné roky, kedy sa zmierovali so spoločenstvom, odpúšťali dlhy a prepúšťali otrokov. Odpustové slávnosti začali kresťania zavádzať do cirkevného života v stredoveku a konajú sa v deň sviatku patróna chrámu.

Námahu a preťaženie vnímali aj generácie, ktoré tu boli pred nami a ktorým ďakujeme za to, že práve Božské Srdce Pána Ježiša je patrónom našich chrámov, našej obce, ako aj našich rodín.

Odpustovú slávnosť Najsvätejšieho Srdca Ježišovho slávime v piatok po oktáve slávnosti Najsvätejšieho Tela a Krvi tak, ako to Pán Ježiš zjavil sv. Márii Margite Alacoque.

Tento rok to bolo 7. júna.

Na Odpustovú slávnosť sa naša farnosť pripravuje **spovedou, modlitbou deviatnika a účasťou na sv. omši v deň odpustu, na ktorej môžeme za obvyklých podmienok získať úplne odpustky.**

Odpustová slávnosť- odpust, je neoddeliteľne spojený s odpustením, a teda aj so sviatosťou zmierenia.

Určite nám už bolo niekedy ukrivdené, zacítili sme bolesť od najbližších, máme skúsenosť s nehodami, škriepkami alebo hádkami. No zároveň každý pozná to Božie milosrdné objatie vo sv. spovedi. Naše vnútro sa utíši, srdce upokojí. Mysel, ktorú trápi nepokoj, horkosť, hnev, nepriateľstvo či dokonca nenávisť alebo pomsta, zaplaví túžba po dobre, láske a pokoji. Avšak sme len krehkí a slabí ľudia, ktorí sa svojimi hriechmi a pádmí vzdávajú od Božích milostí. No náš nebeský Otec nám dal slobodnú vôľu

a je teda na nás, či si vyberieme cestu sebecka a egoizmu alebo cestu súcitu, lásky a porozumenia.

Dňom nášho odpustu je vždy piatok, avšak je dlhoročnou tradíciou, že vigílna sv. omša, ktorá býva vo štvrtok, sa slávi v podvečer predchádzajúceho slávnostného dňa práve v kaplnke Božského Srdca Ježišovho, ktorú postavili naši pradedovia. Slávnostná sv. omša v piatok doobeda má charakter spojenia všetkých stavov farnosti, ktoré v slávnostnom sprievode prichádzajú do kostola, kde ako jedna farská rodina predkladáme Božskému Srdcu naše vďaky a prosby za deti, mládež, rodičov, starých rodičov, ako aj našich kňazov.

Úctou k Božskému Srdcu ďakujeme Bohu za nezaslúženú lásku, ktorou nás zahrnul, keď sa stal človekom, zamiloval si nás a svojou obetou nám otvoril brány večného života.

Celkovú atmosféru slávnosti navodzujú slávnostná výzdoba v kostole, prítomnosť relikvie sv. Margity Márie Alacoque, spevy pri sv. omši, ale hlavne, prítomnosť kazateľa, ktorým v tomto roku bol vdp. Jaroslav Barta - pán farár z Brezovice. Spomínaný príbeh v homílii - o láske a úprimnej dobrosrdečnosti by sme mali pretaviť do každodenného života. V závere počas adorácie sme Bohu ďakovali za udelené milosti a prosili ho o silu a požehnanie do nastávajúcich časov.

Prianím našich rodičov a starých rodičov, ktorí s námahou budovali naše chrámy bolo, aby sme nezabudli na našu vieru, ktorú nám odovzdávali a aby sme ju aj my ďalej posúvali.

Ježišu, tichý a pokorný srdcom, pretvor naše srdce podľa svojho srdca!

- František Benčík ml.

Christiland fest

sochou Panny Márie a neďaleká Studnička prinášajú duchovné povzbudenie a posilu pre veriacich aj neveriacich. Počas občianskych nepokojov sa ľudia báli, že zničia milostivú sochu Panny Márie, tak ju schovali na mieste terajšej Studničky.

Na tomto krásnom a požehnanom mieste sme mali sv. omšu, ktorú slúžil náš pán farár. Staré Hory sú mu veľmi blízke, pretože ich ako malý chlapec často navštevoval. Na múre ďakovných tabuliek visí jedna tabuľka aj od jeho rodičov.

Po svätej omši sme vycestovali s deťmi na očakávané miesto **Christiland fest – kresťanský festival pre rodiny s deťmi**. Tento rok sa niesol v znamení hesla - **Dobří pastieri**. Počas rôznych vystúpení sme tu mohli zakúsiť pocit vďačnosti v znení myšlienky - **Aké krásne je naše Slovensko aj s jeho tradíciami**.

Atmosféra už pred vstupom do mestečka **Christilandie** bola príjemná. Všetci boli veľmi milí a ústretoví. Biblické posolstvá boli podávané pútavým a zaujímavým spôsobom. Christiland je miestom novej evanjelizácie, ktorá chce napomôcť budovať a zjednotiť rodiny, zabaviť sa a zažiť momenty plné duchovnej

Začiatok prázdnin sme odštartovali púťou rodín do mestečka **Christiland** v Sklenom. Naša prvá zastávka bola na Starých Horách. Počasie nám prialo a slniečko hrialo s Pannou Máriou pri srdci. Krátkym lesným chodníkom sme prišli k vysokým schodom, po ktorých sa pán farár s deťmi pomodlil energický ruženec. Deti oslovil natoľko, že s vybehnutím po ružencových schodoch neotáľali ani nachvíľu.

Staré Hory sú mariánske pútnické miesto, ktorého korene siahajú až do 15. storočia a každoročne ich navštívi až desaťtisíc pútnikov. Starohorský kostol s milostivou

prekonať svoj strach z výšok. Strelecká stena so vzduchovkou isto zaujala všetkých chlapcov a myslím si, že ani ockovia neodolali - aspoň raz si vystrelili. Navyše, bolo krásne počasie, čo prišlo aj vodným a penovým atrakciám.

Potom, čo sme prešli väčšinu atrakcií a dali si chutný neskorý obed, sme sa začali poberať domov. Spokojné deti mali ešte na tvári namaľované rôzne zvieratká. Rodičia, síce vyčerpaní, ale zároveň šťastní, že spolu s Máriiným požehnaním prežili krásny a bohatý deň. S našimi deťmi, s našimi farníkmi a pod vedením nášho duchovného otca, bez ktorého by sa tento výlet neuskutočnil, sme sa plní nevšedných zážitkov s Christilandiou už konečne nadobro rozlúčili a vycestovali do našich domovov.

Pán Boh zaplať za duchovného otca i za naše rodiny. Ďakujeme.

- Janka Pečarková, Monika Vrúbllová

krásy, emócií a radosti. Je tiež miestom prevapení, detskej radosti a Božej milosti.

Program bol veľmi pestrý a zaujímavý. Deti čakalo množstvo aktivít, pri ktorých si každý prišiel na svoje. Jednotlivými hrami sa organizátori snažili odovzdať deťom kresťanské hodnoty. Mohli si dať namaľovať na tvár obľúbené obrázky, nachádzala sa tu taktiež aj „nebezpečná“ vysoká lezecká stena, o ktorú bol veľký záujem. Pre deti bolo atraktívne poobliekať sa do horolezeckej výstroje a

Vzácné svedectvá z Medžugoria

Medžugorie je miestom blízkosti Panny Márie a neustále oslovuje prichádzajúcich pútnikov. V termíne od 14. -do 17. júla 2024 sa uskutočnila farská púť na toto miesto nadprirodzeného pokoja. A preto vám ponúkame svedectvá pútnikov, aby aj mnohí iní boli inšpirovaní a povzbudení vo svojej viere, vo svojom duchovnom živote.

Svedectvo pútničky Lucie:

Slová „Panna Mária si každého zavolá, v ten pravý čas“ mi neustále rezonujú v pamäti. Môžem povedať, že to, že som bola v Medžugorí, je pre mňa malým zázrakom. A zároveň zaujímavým načasovaním všetkého, čo sa okolo mňa začalo

diať. Cez viaceré okolnosti v mojom živote som sa predsa len ocitla v Medžugorí. A o to väčšou radosťou pre mňa bolo, že som tam išla aj s mojou mamičkou.

Okolnosti, ktoré tomu predchádzali - prečo „ísť“ respektíve prečo „neísť“ - bolo priveľa. Ale volanie Panny Márie bolo silnejšie, za čo som jej veľmi vďačná. Vďaka môjmu manželovi, ktorí sa postaral o deti a o všetko ostatné s tým spojené, som mohla putovať, a zároveň upevniť si svoju vieru.

Samotné putovanie bolo o to silnejšie, že nás sprevádzal aj náš pán farrár o. Róbert, vďaka ktorému bola naša cesta obohatená o množstvo krásnych a nezabudnuteľných chvíľ. Nedá mi nespomenúť ranný výstup na horu zjavení Podbrdo s modlitbou sv. ruženca. Tento ranný výstup mnohým dal veľa námahy prekonať samých seba. Ak sa pýtate, či to bolo náročné, môžem povedať, že cez modlitbu sv. ruženca - NIE.

Ďalší dôvod, prečo každému odporúčam ísť do Medžugoria, je svätá spoveď. Samotné putovanie, zastavenia na rôznych duchovných miestach a účasť na jednotlivých svätých omšiach, to všetko bolo pre mňa prínosom, a tiež hľadaním cesty, ako sa pripraviť na svätú spoveď. Človek pokiaľ chce, nájde v Medžugorí aj veľa

Farské aktivity

odpovedí na svoje často nezodpovedané otázky, hlavne čo sa týka samotnej viery v Boha. A preto si myslím, že je dobre sa tam znova a znova vrátiť, a načerpať silu.

Bolo tam veľa krásnych myšlienok, ktoré som už aj zabudla. Ale predsa len jedna mi utkvela v pamäti. Nevieť síce, ako presne to bolo povedané, ale bola to otázka: „Aký je najlepší preklad Biblie?“ - bolo na to viac odpovedí, no mne sa páčila najviac táto: „Najkrajší preklad Biblie je život mojej matky.“

Krásne sv. omše začínali modlitbou svätého ruženca, ktorý nám pomáhal pripraviť sa na svätú omšu. Samotný preklad - cez slúchadlá, ktoré si môžete zakúpiť na mieste - znásoboval silu Božieho slova. Samozrejme, mali sme tam aj sv. omše v slovenskom jazyku, lebo Slovákov tam bolo až-až.

Nedá mi tiež nespomenúť výstup na vrch Križovac cez jednotlivé zastavenia krížovej cesty, ktorú pre nás pripravil pán farár, aby sme ľahšie mohli zvládnuť trošku nároč-

nejší terén a cez jednotlivé zastavenia si aj oddýchnuť a načerpať sil. Bolo to krásne.

Veľmi sa mi páčilo rozprávanie „na zámočku“. „Tam“ Patrik opísal svoj život „neviery“. Zmyslom jeho života boli len a len peniaze a hovoril aj o tom, ako sa jeho „neviera“ odrazila v životoch jeho detí. A tiež, ako ho láska k žene dokázala priviesť na správnu cestu. Trošku romantický, trošku smutný príbeh, ktorý je však lepšie počuť z jeho úst.

Farské aktivity

Pre mňa osobne mal svoje čaro nočný výstup na Podbrdo, pretože tu sa mohol človek ešte hlbšie ponoriť do modlitby a tiež poďakovať Panne Márii. Bol to pre mňa veľmi silný zážitok a bol to tiež čas vďaka za milostivý čas v Medžugorí.

Hoci som tu strávila celý týždeň, ubehol veľmi rýchlo, tak ako aj cesta domov, k mojej úžasnej rodinke. Je pre mňa veľkou výzvou snažiť sa žiť život vo viere a dokázať ju aj správne odovzdávať.

Svedectvo pútničky Vierky:

V Medžugorí som už bola niekoľkokrát, za čo som Bohu a Panne Márii nesmierne vďačná. Vždy tam prežívam neskutočný pokoj a asi by som sa tomu nemala čudovať, veď sa tam zjavila a zjavuje Kráľovná pokoja. Je úžasné, že tam môžeme Panne Márii odovzdať všetko, čo nás trápi, čo prežívame, a čím žijeme. Možno aj preto sú pre mňa najzábavnejšie chvíle strávené na Podbrde, či už v skorých ran-

ných, či neskoro vo večerných hodinách. Dopriala by som každému človeku, aby mohol zažiť význam posolstva, ktoré Panna Mária hovorí všetkým: „Keby ste vedeli, ako vás milujem, plakali by ste od radosti.“ Na Podbrde to zažívam a je to niečo nádherné.

A aké sú novoty o Medžugorí?

Pápež František prostredníctvom Dikastéria pre náuku viery podpísal 19.9.2024 dokument, v ktorom uznáva duchovné plody vo farnosti Medžugorie a vydáva pozitívne stanovisko k posolstvám Panny Márie s jej objasneniami.

- o. Róbert Slotka

Detský farský tábor „Narnia“

Leto je už tradične časom oddychu, kedy sa mnohí z nás vydajú na plánované dovolenky, prípadne výlety doma alebo v zahraničí, počas ktorých chceme spoznávať nové miesta, no najmä chceme načerpať nové sily do bežných dní, ktoré sú naplnené povinnosťami.

Medzi letné aktivity, ktoré sa tešia obľube patria aj letné tábory, ktoré organizujú rôzne spoločenstvá a organizácie, na ktorých sa zúčastňujú deti a mládež podľa určenej kategórie. **Detský farský tábor je aj pre našu farnosť akcia, ktorá sa organizuje pravidelne**, a ktorej sa venujú animátori s dostatočným časovým predstihom. Najprv sa samozrejme uvažuje o termíne a mieste tábora, neskôr o téme tábora a potom prichádzajú na rad pracovné stretnutia, počas ktorých animátori vyrábajú pomôcky, ktoré budú potrebné pre

hladký priebeh tábora.

Tohtoročný tábor sa niesol v duchu Narnie, kde hlavným hrdinom je lev Aslan, ktorý porazí zlo. Naš tábor prebiehal v druhej polovici augusta v krásnom prostredí Liptova, v dedinke Liptovská Štiavnica.

Začali sme v nedeľu večer, kde sme sa snažili vstúpiť do táborovej témy, nasledovali zoznamovačky, učili sme sa táborovú hymnu, pozreli sme si film Narnia a po večernej modlitbe sme išli nabráť nové sily do ďalšieho dňa. **V pondelok nás čakal bohatý program, ale zároveň to bol aj deň, kedy deti aj animátori pristúpili k sviatosti zmierenia, aby bol čas tábora prežívaný v priateľstve s Bohom a s božou milosťou v duši.**

Každé ráno deti vstávali na pokyn animátorov, nasledovala rozcvička,

ranná hygiena, modlitba v skupinách. **Ranné modlitby sme mali veľmi pekne pripravené. Išlo o text zo sv. písma, príbeh z Narnie, predsavzatie a modlitbu, v ktorej sme prosili za svojho anjelika,** pretože každé dieťa si vylosovalo anjelika, za ktorého sa modlilo a celý tábor ho sprevádzalo malou pozornosťou alebo milým slovom. Neskôr nasledovali raňajky, hry, úlohy a súťaže, **okolo obeda sme slávili sv. omšu vo farskom kostole, ktorý sa nachádzal v areáli,** spoločný obed a znova program,

ktorý bol veľmi pestrý. Večera bola spoločná a znova nás čakal večerný program, ktorý bol ukončený spoločnou modlitbou.

Párkrát mali deti počas noci aj malé prekvapenie, kedy ich animátori zobudili na nočnú hru, ktorá má stále svoje čaro. Ide na jednej strane o adrenalín a na strane druhej deti sú veľmi súťaživé, a predsa ani noc a únava ich v tomto nezastaví.

V stredu bola celodenná túra, ale počasie nás trochu prekvapilo. Vy-

brali sme sa síce na túru, ale okolo obeda prišla silná búrka a my sme sa zmoknutí museli vrátiť naspäť. Napriek zmoknutiu a dažďu deti predsa prišli vysmiatie a zažili čosi nové.

Novinkou tohtoročného tábora bola aj adorácia a slávenie sv. omše v noci. Tento duchovný program sme mali v noci zo štvrtka na piatok s tým, že sv. omša sa slávila po polnoci a bola už z nového dňa. Tento duchovný program mal svoje čaro. **Hovorí sa -noc má svoju moc, a o to viac to platí vtedy,**

keď sa človek v takej tajomnej atmosfére chce stretnúť s Bohom. Napriek únave sme toto slávenie prežili krásne.

Prišiel však deň, keď sme sa museli rozlúčiť, tábor vyhodnotiť a pomaly sa chystať do školských lavíc. **Ale napriek tomu priateľstvá, kopec zábavy, radosť zo stretnutia a pre viacerých i dni spojené s obetou sú krásnou spomienkou na dni, kedy sme sa mohli nielen zabaviť, ale aj viac priblížiť k Pánovi.**

Skúsme teraz cez krátke spomienky detí a animátorov zaspomínať na dni tábora:

„Tento tábor bol super, užil som si ho najviac ako som mohol, keďže bol môj posledný. Mali sme krásne počasie, krásne miesto, kde tráviť čas s Bohom, som veľmi spokojný s animátormi, lebo urobili pre nás veľa, aby sme sa mohli zabaviť, spoznať nových ľudí a vytvoriť si nové kamarátstva. Ďakujem všetkým animátorom, že sa o nás postarali.“

-MARKO KUTLIAK

„Na tábore bolo super, verím že si to užilo veľa ľudí. Boli tam skvelí ľudia, hlavne animátori. Miesto bolo tiež krásne, taktiež super sväté omše a rôzne túry. Osobne som si tento tábor užil, síce sme neboli prví, ale šancu mám ešte jedenkrát. Ďakujem, že takéto tábory stále sú.“

-FILIP PALIDER

„Farský tábor som si poriadne užila. Celý týždeň bola úžasná atmosféra. Spoznala som nových ľudí a získala nové kamarátstva. Domov sme odchádzali s plačom, lebo sme boli strašne vďační za tento tábor a bolo nám ľúto, že tak rýchlo skončil.“

-NELKA MACHAJDOVÁ

Napriek veľkej obete a únave aj naši animátori si z tábora nesú len milé spomienky.

„Tábor bol opäť skvele strávený čas. Aj keď nás počasie na turistike trochu potrápilo, zostali sme v nádeji a verní Bohu, že sa znova vyčasí a my si užijeme tábor naplno so všetkým, čo k nemu patrí. A tak to aj bolo, tábor sa niesol v znamení dobrej nálady, skvelých aktivít a hier. Taktiež sme si z neho odniesli krásne spomienky a zážitky.“

-TATIANA KONHAUSEROVÁ

„Tábor bol veľmi super, jeden z najlepších, kopec zábavy, stále sme sa držali témy Narnia, boli tam super deti, animátori, skvele hry, každý bol milý a priateľsky. Zážitok na celý život.“

-SAMUEL MINAROVICH

Verím, že aj tento spôsob farskej aktivity môže a má napomôcť tomu, aby sa ešte viac rozvíjal vzťah každého dieťaťa či mladého človeka k Bohu, lebo to je zmyslom i nášho farského tábora, pomôcť deťom spoznať Boha a ukázať im, že človek Boha skutočne v živote potrebuje.

V neposlednom rade ďakujem všetkým animátorom, deťom, rodičom a vôbec každému, kto akýmkoľvek spôsobom napomohol k tomu, aby tábor mohol prebehnúť bez akejkoľvek komplikácie.

- o. Peter Kalis

„Si vzácny v Božích očiach“

že táto vzácna pravda nie je určená len deťom, ale i nám dospelým.

Na bodke vládla úžasná spájajúca atmosféra. Táto tradičná akcia vytvára priestor pre spoločne strávený čas s rodinou a priateľmi. Logo tohtoročnej bodky - Si vzácny v Božích očiach - tak výstižne prepája všetky generácie.

Dostalo sa nám s manželom tej cti, že sme mohli moderovať úvod 19. ročníka Bodky za prázdninami. Krásne počasie a skvelý program prilákali v poslednú prázdninovú nedeľu mnoho rodín s deťmi. Podujatie otvorili naši najmenší a otec Róbert, ktorý zdôraznil tohtoročné motto - **Si vzácny v Božích očiach**. Bolo nám pripomenuté,

Rodičia pomáhajú deťom v súťažiach, starí rodičia si vychutnávajú prítomnosť rodiny a **deti nás prirodzene učia, že lásku si nemusia zaslúžiť, ale stačí ju len prijať a žiť!**

Súťaž, ktoré boli pod taktovkou animátorov, precvičili fyzickú kondíciu, trpezlivosť i mozgové závitky

detí. Na jednotlivých stanovištiach zbierali súťažiaci body, ktoré si nakoniec vymenili za pekné ceny. Na doplnenie sily a energie sa od skorého rána pripravoval kotlíkový guláš. V bufete čakali chutné langoše a na stoloch sladké koláče, ktoré priniesli naše rodiny. Osviežiť sme sa mohli kávou, citronádou, čapovanou kofolou i nealkoholickým pivom, ktoré s radosťou načapoval náš pán kaplán.

Priznám sa, že na Bodke za prázdninami som sa zúčastnila prvýkrát. Úprimne ma prekvapilo, aké počity som počas celého tohto dňa prežívala. Hlboko vo mne rezonovali emócie radosti a lásky, naolko som mala možnosť vidieť aj

do zákulisia prípravy a realizácie. S určitou istotou môžem povedať, že okolo tohto projektu sa zišli ľudia, ktorí sú rovnako zapálení pre túto farskú akciu. Cítila som sa tam prijatá a domov sme odchádzali naplnení pokojom a spomienkami, ktoré mi ešte aj teraz vyčaria úsmev na tvári.

Touto cestou by som sa rada poďakovala všetkým sponzorom, ktorí toto podujatie podporili, v neposlednom rade duchovným otcom, celému organizačnému tímu a animátorom.

Vidíme sa o rok na 20. ročníku.

- Katarína Furinová

Púť do sanktuária na Butkove

Celým programom nás sprevádzalo vymodlené polooblačné počasie. Sv. omšu sme slávili pod obrazom Božieho milosrdenstva, ktorý bol v blízkosti relikvií sv. Jána Pavla II., a tiež sv. Faustíny Kowalskej. Naša sprievodkyňa Marika Dudášová nás v krátkosti voviedla do duchovnej histórie Butkova.

Potom sme vystúpili na miesto krížovej cesty, ktorú stavali aj kameňári z našej farnosti. Vstup na krížovú cestu prechádzal cez Bránu rodiny, vedľa ktorej sa nachádzalo súsosie Sv. Rodiny. Počas krížovej cesty sme sa zamýšľali nad myšlienkami z Dennička sv. Faustíny a vstupovali sme do modlitieb na rozličné úmysly.

Celý areál kamenného sanktuária nás vovádzal do spoločenstva oslávenej Cirkvi, v ktorom má osobitné miesto tajomstvo Ježišovho utrpenia a zmŕtvychvstania, Panny Márie a spoločenstva svätých zhmotnené v relikviách.

V druhú októbrovú sobotu, ktorá pripadla na 12. októbra 2024, sme s farnosťou absolvovali **púť do Butkova**, ktoré má viacero prírnení – **hora Milosrdenstva, vrch Blahoslavenstiev, Slovenská Golgota a iné**. V programe púte bola pripravená sv. omša v Kostole Božieho milosrdenstva v Ladciach, krížová cesta, sprevádzanie areálom po vybudovaných duchovných priestoroch hory Butkov a modlitba korrunky Božieho milosrdenstva.

Ježišovo utrpenie pripomínal 12 metrov vysoký kríž, v ktorom sa nachádzala **relikvia dreva z Kristovho kríža** a v jeho podstavci boli umiestnené **kamene z Golgoty z Jeruzalema** z kameňa Baziliky Božieho hrobu v Jeruzaleme.

Farské aktivity

Ježišovo zmŕtvychvstanie pripomína bronzová socha zmŕtvychvstaleho Krista a Kaplnka Božieho milosrdenstva. **Panna Mária je sprítomnená ako Matka milosrdenstva cez 6 metrov vysokú a mohutnú sochu, ktorá je najväčšia v strednej Európe.**

Po bokoch vonkajšieho oltára sú umiestnené relikviáre okolo 100 svätých a blahoslavených s krátkym popisom, kde sú umiestnené i pamätníky svätému pápežovi Jánovi Pavlovi II. a sv. Faustíne Kowalskej. V zadnej časti sanktuária je umiestnená **Zóna milosrden-**

stva a pokánia so svednicami. Každý z pútnikov si „tam“ našiel ten svoj pomyselný modlitebný kútik, v ktorom odovzdával svoje úmysly.

Pri zrode tohto pútnického miesta žilinskej diecézy stál minorita z Malty - **páter Elias Vella.** Vo svojom poslednom posolstve z 13. augusta 2022 uvádza:

„BUTKOV JE JEDNÝM Z NAJVÄČŠÍCH ŽÁZRAKOV, AKÉ SOM VO SVOJOM ŽIVOTE VIDEL. TÁTO HORA MI PRIPOMÍNA NIEKTORÉ TEXTY ZO SVÄTÉHO PÍSMA... ČO VLASTNE PRIŤAHUJE ĽUDÍ K TOMUTO MIESTU? ...JE TU KRÍŽ! TO

Farské aktivity

ON PRIŤAHUJE ĽUDÍ K JEŽIŠOVI A PANE MÁRII. MYSLÍM SI, ŽE PRÁVE TOTO JE JEDINEČNOSŤ BUTKOVA... MOJE SVEDECTVO JE JEDNODUCHÉ. NIE JE LEN PRE SLOVÁKOV, ALE PRE VŠETKÝCH ĽUDÍ, ABY DAROVALI SVOJE SRDCE JEŽIŠOVI. PRIROVNÁVAM HORU BUTKOV K HORE SION. NA HORE SINAJ NÁM BOH DAL PRIKÁZANIA... BUTKOV VŠAK HOVORÍ K ĽUĐOM: - POKIAĽ NEPRÍDEŠ K BOHU, NEZVLÁDNEŠ SVOJ ŽIVOT! BUDEŠ HĽADAŤ POKOJ, ALE NEDOKÁŽEŠ HO NÁJSŤ A NAKONIEC STRATÍŠ SEBA I SVOJ ŽIVOT. - “

Realizáciu projektu sanktuária sa ujal **Anton Barčík**, dlhodobý generálny riaditeľ Považských cementární v Ladcoch s tímom jeho spolupracovníkov. Myšlienku sank-

tuária prijal pod svoj patronát žilinský diecézny biskup **Mons. Tomáš Galis** a do projektu sa aktívne zapájali aj farári z farnosti Ladce a iní kňazi. V projekte sanktuária pôsobili mnohí remeselníci a umelci.

Skalné sanktuárium ponúka pre pútnikov celoslovenské púte a na toto miesto prichádza veľké množstvo pútnikov – či už individuálne alebo prostredníctvom organizovaných pútí z rôznych farností alebo z iných rôznych spoločenstiev.

- o. Róbert Slotka

Kaplnka Nepoškvrneného Počatia Panny Márie

Veriaci ľud sa už oddávna utiekal k Panne Márii ako k tej, ktorá je Pánu Ježišovi najbližšia. Mnohé národy si tak pod vplyvom ťažkých udalostí, ktoré vo svojej histórii zažili vytvorili k nej dôverný vzťah. Dokonca ona sama prichádza na mnohé miesta vo svete, kde sa zjavuje pod rôznymi titulmi. A predsa, hoci ju uctieваме pod mnohými menami, vždy je to tá istá Matka, ktorá je svojim deťom v každej situácii najbližku.

Tomu, že je vo veľkej obľube u veriaceho ľudu, svedčia aj mnohé kaplnky, ktoré odjakživa stávali okolo ciest, popri svojich obydliach ako prejav vďačnosti, úcty a lásky voči Panne Márii.

Výnimkou nie sú ani naši farníci, ktorí vo svojom chotári postavili počas dejín viaceré kaplniek, či už ako poďakovanie za nejakú milosť Dobrému Bohu alebo ako prosbu o Božiu pomoc.

I tento rok sme mohli byť svedkami takejto milej udalosti, kedy v našej dedine - farnosti pribudla nová kaplnka Nepoškvrneného Počatia Panny Márie. Tejto iniciatívy sa chopil pán František Štefaňák so svojou rodi-

nou. Miesto, na ktorom stojí nová kaplnka je v blízkosti hlavnej cesty na pozemku, ktorý daroval pán Pavol Plevjak. Múry kaplnky sú z betónových tvárnic, strecha má drevené trámy a je pokrytá drevenými šindľami, ktoré vyrobil sám pán Štefaňák. Ku kaplnke vedie chodník, okolo ktorého sú drevené lavičky.

Socha Panny Márie je vyrobená z červeného smreka a jej autorom je rezbár Jozef, ktorý celú túto sochu vyrezával motorovou pílou. **Práce**

na vyrezávaní sochy sa začali na jeseň v roku 2023. Socha bola dokončená a privezená do Oravskej Polhory 11. júna 2024.

Práce pokračovali pri doladovaní malých, ale veľmi dôležitých detailov až do **15. augusta 2024, kedy celá cirkev slávi slávnosť Nanebovzatia Panny Márie. Práve v tento deň sme požehnali túto kaplnku a dali do užívania veriacemu ľudu.**

Pri požehnaní bol naozaj hojný počet veriacich, ktorí i týmto gestom vyjadrili radosť z tohto dieľa a prejavili lásku k Božej Matke. Kaplnka a socha Panny Márie je situovaná tak, že Božia Matka hľadí na danú časť dediny, preto som pri poďakovaní vyjadril túžbu, aby sa Panna Mária stala ochrankyňou farnosti a zároveň, aby si ju veriaci z okolia obľúbili ako svoju "susedku", ktorá je tu vždy pre nich s veľkou ochotou pomôcť.

Každé také miesto sa teší návštevnosti, ale aj istej posvätnéj atmosfére, ktorá pomáha človeku lepšie vstúpiť do modlitby. A to bolo vlastne aj cieľom autora- donátora tejto kaplnky, postaviť miesto, ktoré bude prispievať človeku k rastu vo svätosti. Socha Božej Matky, ktorú zývame pod titulom Nepoškvrnené Počatie je znázornená ako tá, ktorá šliape hadovi po hlavu a napráva to, čo prvá žena-Eva

pokazila svojou neposlušnosťou. **V tejto dobe je oveľa dôležitejšie uvedomiť si, že premôcť zlo môžeme len vďaka modlitbe a sviatostnému životu.**

Verím, že veriaci tejto farnosti budú využívať toto nové miesto na vlastné posvätenie, že sa stane pre nich miestom, kde budú môcť Božej Matke vyjadriť každú vďačnosť za vypočuté prosby a naopak, kde budú môcť prísť s akoukoľvek prosbou o vypočutie.

V neposlednom rade ďakujeme pánu Františkovi Štefaňákovi a jeho rodine za každú obeť a ochotu, ktorú vynaložili na tak krásne dielo pre našu farnosť.

- o. Peter Kalis

Nová HVIEZDA medzi svätými

Cirkev na Slovensku zažila posledný augustový deň tohto roku veľkú udalosť. Po schválení dekrétu o mučeníctve Janka Havlíka samotným pápežom Františkom bol tento mladík liturgickým úkonom beatifikácie povýšený na oltár.

Ak by sme chceli v krátkosti predstaviť Janka Havlíka, tak s určitou vieme, že sa narodil v dedinke Dubovce 12. februára 1928 v chudobnej, ale veriacej rodine. Navštevoval školu v Holíči, neskôr sa stal žiakom apoštolskej školy Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul. V roku 1949, keď už

panoval komunistický režim- zmaturoval. Cítil v sebe povolanie do duchovnej služby, ale keďže seminár misijnej spoločnosti bol zlikvidovaný, koncom leta 1949 nastúpil do noviciátu Misijnej spoločnosti v Ladkoch. Janko i počas tohto času, keď nebol režim naklonený k cirkvi, pokračuje v teologickej formácii.

Vo februári 1953 bol odsúdený za vlastizradu na 10 rokov väzenia. Pracoval v uránových baniach, následne prebehol druhý súdny proces a v roku 1958 bol odsúdený za to, že vykonával misijnú službu spoluväzňom. Janko sa vo väzniciach stretol so svojim špirituálom pátrom Hutynom, ale aj s väzným biskupom Jánom Vojtaššákom.

Jeho zdravotný stav bol však natoľko vážny, že v roku 1960 bol prevezený do vojenskej nemocnice vo Valdiciach, následne do llavy a nakoniec v roku 1962 bol prepustený na slobodu, avšak už vo veľmi zlom zdravotnom stave. Janko Havlík zomiera na následky väzenia vo veku 37 rokov 27. decembra 1965 na jednej z ulíc mesta Skalica.

Misijná spoločnosť sv. Vincenta v spolupráci s bratislavskou arcidiecézou začali proces blahorečenia na diecéznej úrovni, ktorý bol úspešne dokončený schválením

dekrétu o heroických čnostiach Božieho sluhu Jána Havlíka pápežom Františkom 14. decembra 2023. Blahorečený bol 31. augusta 2024 v Šaštíne prefektom Diakastéria pre kauzy svätých kardinálom Marcellom Semerarom.

Prežiť túto výnimočnú chvíľu blahorečenia mohli aj veriaci z našej farnosti. Skoro ráno sme sa autobusom vydali na túto veľkú udalosť. Počas cesty sme sa spoločne modlili ruženec, ktorý bol správdzaný myšlienkami Janka Havlíka.

Cestu sme využili aj na spoločné rozhovory a spomienky z blahorečenia bl. Zdenky, bl. Titusa Zemana a bl. Anky Kolesárovej. Cesta nám ubehla rýchlo a my sme v značnom predstihu boli pred bazilikou Sedembolestnej Panny Márie, kde sa mala sláviť slávnosť beatifikácie. Pred sv. omšou bol sprievodný program, ľudia prichádzali zo všetkých strán, potešili nás aj stretnutia s našimi známymi či veriacimi, ktorí pricestovali na vlastných autách a nenechali si ujsť tak vzácnu udalosť.

Slávnosť sa niesla v pokojnom duchu. Pán kardinál, ktorý predsedal sv. omši hovoril o nádeji, ktorú prináša aj osoba a príklad bl. Janka Havlíka. **Dojímavým momentom bolo odhalenie oficiálneho portrétu nového blahoslaveného.** Po akte blahorečenia sa v slávnostnom sprievode doniesli relikvie nového blahoslaveného, ktoré si v prvom rade uctil incenzáciou pán kardinál.

Po slávnostnej sv. omši sme mali možnosť uctiť si ostatky bl. Janka, ktoré boli vystavené v interiéri baziliky. Aj tento okamih bol veľmi dojímavý, pretože každý z nás prichádzal k relikviáru už s vedomím, že ide o novú hviezdu medzi svätými, tak blízku slovenskému národu. Cestou naspäť domov sme zdieľali svoje pocity zo slávnosti a Janka sme

vzývali v spoločnej modlitbe, už ako blahoslaveného.

Život tohto mladého človeka sa nám môže na prvý pohľad zdať neúspešný. Kňazom sa nestal- hoci veľmi chcel, v reholi zložil len dočasné sľuby, počas väzenia mu znížili zdravie, následkom čoho bol odkázaný na starostlivosť blízkych, a akoby toho nebolo dosť, zomiera niekde na ulici v najlepších rokoch svojho života.

Ale v skutočnosti je život tohto mladého človeka pre nás všetkých veľkým obohatením, dokonca je mimoriadnym úspechom pre cirkev i spoločnosť najmä v dnešnej dobe. Hoci svoj život Janko prežíval v trápení, utrpení a prenasledovaní, z jeho srdca nikdy nevyhasla túžba patriť Kristovi a ani tvrdé podmienky väznic mu nedokázali uhasiť plamienok povolania. Práve preto je príkladom pre dnešného človeka, napriek tomu, že svet a ľudia v ňom odsúvajú Boha a Božie veci nabok, my kresťania chceme byť verní vo viere v Krista napriek všetkému.

Janko vytrval a tak sa jeho život stal oslovujúcim jeho súčasníkom, oslovujúcim pre nás, ale aj pre tých, ktorí budú po nás.

- o. Peter Kalis

*Iba v Bohu spočíň, duša moja,
lebo len on mi dáva nádej.*

Žalm 62:6

Dobrovoľník telom aj dušou

List pre hasičov priateľov a sponzorov DHZ Oravská Polhora

„Drahé hasičky, milí hasiči a priatelia svätého Floriána, ktorého relikviu máme k verejnej úcte v našom kostole Najsvätejšieho Srdca Ježišovho v Oravskej Polhore.

Aj vďaka Vám a Vaším milodarom sme v roku 2024 zorganizovali III. ročník hasičskej púte, za čo sa chceme úprimne poďakovať a tešíme sa na ďalšiu spoluprácu s Vami. Chcem sa Vám prihovoriť prostredníctvom tohto listu k nastávajúcemu vianočným sviatkom.

Vianoce sú krásnym symbolom nádeje ľudstva na záchranu a lásky k blížnemu, nezištného zdieľania dobra. Tieto hodnoty sú zdrojom obrovskej spolupatričnosti, ktorá vysielala dobrovoľných hasičov, aby čelili smrteľným hrozbám na ochranu osôb v nebezpečenstve.

Myšlienka služby dobrovoľných hasičských zborov pôsobiacich „na Božiu slávu v prospech ľudí“ je veľmi blízka učeniu Spasiteľa, ktorého príchod na svet oslavujeme s našimi príbuznými a priateľmi, pričom si pripomíname aj tých, ktorí sú osamelí. Naši hasiči spájajú všetky generácie, ktoré učíme citlivosťou a úcte k iným ľuďom, k prírode, ktorú musíme chrániť pre ďalšie pokolenia a všetky stvorenia. Preto sú spoločenské, kultúrne a športové aktivity, ktoré vykonáva náš DHZ také dôležité, pretože integrujú a aktivujú miestne komunity, slúžia ich rozvoju a robia život ľudí zaujímavejším a kvalitnejším. Dôsledne plní úlohu, ktorú naši predchodcovia prevzali pri prevzatí Dobrovoľného hasičského zboru pred 98 rokmi, verní tradícii a hasičským sľubom.

Tak ako Vianoce spájajú ľudí, tak to aj naši dobrovoľní hasiči robia už celé generácie. Rodina hasičov chápe, že iba tým, že sme

jednotní, hoci sme akokoľvek odlišní, sme silní a schopní robiť dobro pre našu miestnu komunitu a pre obec.

Vďaka jednote, odvahe, postojom a potrebe konať za ostatných bol Dobrovoľný hasičský zbor dôležitou pôdou pre rozvoj a budovanie silnej organizácie, ktorá vytvára hodnoty a chráni to, čo sme spoločne v obci vybudovali.

Veľký pocit zodpovednosti za iného človeka, podporený modelom Dobrovoľných hasičských zborov, subjektivita a samospráva našich združení, nám dáva tieto veľké príležitosti, ale je to tiež záväzok, ktorý dobrovoľní hasiči plnia s nasadením a odhodlaním. Nie preto, že to predpisuje zákon, ani pre objednávku, ale pre vnútornú potrebu a pokoru. Tiež s pomocou našich najlepších partnerov, ktorým je miestna samospráva a bratská služba – Hasičského záchranného zboru Slovenskej republiky.

Rád by som vyjadril úctu a poďakovanie za túto službu, ktorá sa riadi láskou a nezištnosťou.

Prajem Vám, aby ste Vianoce a nový rok 2025 prežili radostne a pokojne medzi Vašimi blízkymi, priateľmi, susedmi a bratmi hasičmi. Ďakujem rodinám hasičov za trpezlivosť a pochopenie, ako aj za podporu, želim Vám

pevné zdravie, dôvody na radosť a všetko dobré.

Myslím si, že činnosť dobrovoľného hasičského zboru môže byť vzorom a inšpiráciou ako pracovať aj pre iné spolky pôsobiace v obci.

Vážený hasiči, želim Vám, aby oheň bol iba na pochodni, ktorá svieti na cestu, a aby Vás nebolo potrebné zvolávať na hasenie požiarov, ale na oslavy a priateľské stretnutia, tak ako je tomu dnes.

Taktiež vyjadrujem svoje prianie našim sponzorom a dobrodincom, starostovi a ostatným.

Oceňujem ich odhodlanie pomáhať a rozvíjať dobrovoľný hasičský zbor v obci.

Pozdravujem a prajem Vám krásnu vianočnú atmosféru a veľa šťastia do nasledujúceho roku 2025. “

Predseda Dobrovoľného hasičského zboru Oravská Polhora František Plevják napísal pri príležitosti nadchádzajúcich sviatkov list hasičom, priateľom a sponzorom DHZ Oravská Polhora.

S úctou
predseda DHZ Oravská Polhora
František Plevják

Príprava a prijatie sviatosti birmovania z rúk otca biskupa Františka

Minulý rok sme my, žiaci ôsmeho a deviateho ročníka, začali prípravu na sviatosť birmovania, čo bola pre nás dôležitá a významná duchovná skúsenosť. Počas prípravy sme sa pravidelne zúčastňovali na stretnutiach v skupine a na spoločných katechézach, ktoré nás mali pripraviť na prijatie tejto sviatosti. Stretnutia v skupine sa väčšinou odohrávali po každej druhej mládežníckej svätej omši v piatok alebo v iný termín určený našimi animátormi.

Počas týchto stretnutí sme preberali témy z nášho birmovníka, zapájali sme sa do rôznych zábavných aktivít a pozerali sme filmy, ktoré nám pomáhali lepšie pochopiť našu vieru. Nie všetko však bolo len o zábave. Z času na čas sme mali aj testovania, ktoré nás preverili z

toho, čo sme sa naučili. Dokopy sme písali približne tri až štyri písomky, pričom každá z nich obsahovala dvadsať až štyridsať poučiek, ktoré sme museli zvládnuť. Aj keď testovania boli náročné, náš pán farár a pán kaplán nám vždy perfektne vysvetlili učivo počas spoločných katechéz, čo nám nesmierne uľahčilo prácu pri učení sa doma.

Spoločné katechézy sme mali opäť po každej druhej mládežníckej svätej omši, kde sme sa stretávali s ďalšími birmovancami a našimi animátormi. Obsah katechéz bol vždy kvalitne pripravený, často vo forme prezentácií sprevádzaných stručným a poučným vysvetlením.

Jedným z vrcholov našej prípravy bola duchovná obnova, ktorú viedol otec Pavol Hudák. Počas tejto obnovy nám predniesol prednášku o dôležitosti lásky v našom živote a o živote svätej Anky Kolesárovej, čo bolo sprevádzané jeho kresbami.

Obnova bola tiež príležitosťou na zamyslenie sa a duchovné posilnenie, pričom prestávky nám spríjemňovalo lahodné občerstvenie. Tieto

duchovné aktivity boli doplnené praktickými skutkami, keďže sme sa zúčastnili aj na dvoch brigádach okolo kostola. Hoci boli fyzicky náročné a vyčerpávajúce, výsledok našej práce vždy stál za to a pomohol nám pocítiť silu spoločenstva a spoločnej snahy.

Samotná sviatosť birmovania sa odohrávala v nedeľu 30. júna 2024 o 11:00 hodine a bola vyslúžená otcom biskupom Františkom. Celá slávnosť bola nádherná a dojemná, pričom otec biskup nám predniesol nezabudnuteľnú kázeň, ktorá bude v našich ušiach rezonovať do konca nášho života.

Všetkých nás povzbudil najmä k tomu, aby sme boli opravdivými kresťanmi a ľuďmi radosti. Po jeho dych berúcej

homílii sme mali tú česť po roku ustavičnej prípravy prijať sviatosť birmovania a stať sa dospelými kresťanmi. Tento okamih bol pre nás všetkých veľmi dôležitý a emotívny. Po pozhnaní sme sa vrátili domov, kde sme spoločne s rodinou a priateľmi oslávili túto významnú udalosť.

Celá skúsenosť prípravy na sviatosť birmovania a jej prijatie bola pre nás nezabudnuteľná. Naučili sme sa veľa nielen o našej viere, ale aj o sebe samých a o tom, čo to znamená byť súčasťou kresťanského spoločenstva. Táto cesta nás duchovne posilnila a pripravila nás na ďalšie kroky v našom živote ako dospelých kresťanov.

- Alena Kosmeľová

Vykročenie do Jubilejného roku 2025

Čo je podstatou jubilejného roka?

Základnými prvkami jubilea je **putovanie, svätá brána, zmierenie, modlitba, liturgia, vyznanie viery a odpustky**. Púť je skúsenosťou obrátenia, zmeny vlastného života a zamerania sa na Božiu svätosť. **Prekročenie prahu svätej brány** je najcharakteristickejším znakom jubilejného putovania, vyjadruje rozhodnutie nasledovať Ježiša ako Dobrého pastiera. Jubileum je tiež znamením **zmierenia**, pretože predstavuje „milostivý čas“ (2 Kor 6, 2) pre obrátenie človeka. Človek stavia do centra svojho života Boha, smeruje k nemu a uznáva jeho prvenstvo.

Základným dôvodom skúsenosti modlitby je túžba byť otvorený Božej prítomnosti a láske, ktorú

ponúka. **Liturgické obrady** sprežívajúce svätý rok zdôrazňujú, že jubilejná púť nie je iba individuálnou činnosťou, ale znakom cesty celého Božieho ľudu do Božieho kráľovstva. **Vyznanie viery** zhrňa hlavné pravdy, ktoré veriaci prijíma a dosvedčuje v deň svojho krstu, a zároveň po celý zvyšok svojho života prehlbuje spolu s celým spoločenstvom. Jubilejný **odpustok** je konkrétnym prejavom Božieho milosrdenstva. Umožňuje oslobodiť srdce od bremena hriechu, aby mohlo v plnej slobode vykonať náležitú nápravu.

Jubileum 2025 má svoje logo, modlitbu a hymnu. **Svätý rok 2025** nadväzuje na mimoriadne jubilejné roky - na rok 2015 ako Rok milosrdenstva a rok 2033 ako Rok vykúpenia. **Jubilejný rok** sa začína otvorením svätej brány v Bazilike sv. Petra v Ríme dňa **24. decembra 2024** a ukončenie jubilejného roka sa uskutoční zatvorením svätej brány v Bazilike sv. Petra dňa **6. januára 2026**.

Ako pápež uviedol jubilejný rok?

Sv. Otec uviedol jubilejný rok **pápežskou bulou – Nádej nezahabuje**. O čom sa môžeme dočítať v dokumente? Pápež sa v texte zastavuje **pri**

význame nádeje, rozoberá cesty nádeje a znamena nádeje v dnešnej dobe a túži, **aby sme zakotvili v nádeji**. Sv. Otec vysvetľuje, že nádej sa rodí z lásky, ktorá prúdi z Ježišovho srdca. **Nádej sa spája s trpezlivosťou, vytrvalosťou a dôverou**. Pri časti - cesty nádeje - pápež uvádza, že kresťanský život je cestou, ktorá potrebuje momenty oživujúce nádej.

Ako znamena nádeje v súčasnosti Sv. Otec vidí hlavne v úsilí o mier a v odovzdávaní hodnoty života. V záverečnej časti pápež poukazuje na základ nádeje, ktorý spočíva vo viere vo večný život. **Nádej spočíva v istote, že vďaka Ježišovi sa náš život mení**. Najpresvedčivejšími svedectvami nádeje sú svedectvá mučeníkov.

Pápež pripomína, že sv. spoveď je zásadným krokom na ceste viery a vysvetľuje, že neexistuje lepší spôsob poznania Boha ako cez skúsenosť sv. spovede. **Sv. Otec odovzdáva Pannu Máriu ako Matku nádeje, pretože ona nestratila nádej pod krížom a dôverovala Pánovi**. Na konci dokumentu pápež dodáva, že nádej premáha hriech, strach, smrť a nádej nás vedie ponad skúšky i udržuje cieľ.

V Ríme budú počas jubilejného roka prebiehať mnohé podujatia podľa jednotlivých stavov

(<https://www.iubilaeum2025.va/content/dam/iubilaeum2025/calendar/PDF/ENG-CAL.pdf>).

Ako sa bude sláviť jubilejný rok v diecéze?

Diecézny otec biskup František Trstenský vydal dňa 12.septembra 2024 **dekrét**, ktorý sa týka **jubilejných miest v Spišskej diecéze**. V dekréte sa uvádza, že na diecéznej úrovni bude v nedeľu dňa **29.decembra 2024** slúžená sv. omša v Konkatedrále v Poprade, pri ktorej sa bude sláviť otvorenie Jubilea 2025. Je však tiež dôležité povedať, že na tom mieste **diecézny biskup udelí všetkým prítomným veriacim pápežské požehnanie spojené s úplnými odpustkami**.

Čaro Vianoc

*Mária, Mária je Matka naša,
malého Ježiška na svet prináša.
Do plienočky ho zabalila
a do jaslí položila.
Aj pastieri bežali,
aby dieťa privítali.
Pridali sa traja králi,
zlaté dary z lásky dali.*

-Mária Brandysová, 8 rokov

Zároveň otec biskup František určil 10 jubilejných miest v Spišskej diecéze s jubilejným krížom, pričom na **Orave sú určené tieto – a to Farský kostol Nanebovzatia Panny Márie v Zákamennom a Farský kostol svätého Jozefa v Kriovej**.

Dekrét otca biskupa približuje aj tematiku **jubilejných odpustkov, ktoré sú spojené s púťou na jubilejné miesta a konkrétnou modlitbou** - do ktorej „spadá“ sv. omša, bohoslužba slova, liturgia hodín, krížová cesta, sv. ruženec a iné - a rovnako sa spája so skutkami milosrdenstva a pokánia. Dekrét s odpustkami pamätá aj na chorých.

Príprava na jubilejný rok bola v diecéze realizovaná tromi prednáškami - **Jubilejný rok vo Svätom Písme, Jubilejný rok v dejinách Cirkvi a Ako prežiť jubilejný rok 2025**, s tromi prednášajúcimi -

Mons. František Trstenský – spišský diecézny biskup, Mons. Ján Kuboš, pomocný biskup Spišskej diecézy a Michal Janiga – vicerektor Kňazského seminára v Spišskom Podhradí, a na troch miestach - Zákamenné, Ružomberok a Poprad.

Ako sa bude sláviť jubilejný rok vo farnosti?

Problematiku jubilejného roka vo farnosti budeme odovzdávať v tematických príhovoroch pri mládežníckych sv. omšiach a v príhovoroch počas sv. omši v týždni a v nedeľu. Naša farnosť organizuje farskú púť do Ríma v termíne od 23. – do 27.apríla 2025. Taktiež pripravujeme púte na posvätné miesta v našej diecéze.

Prajem vám, aby sme prijali ponuku jubilejného roka a maximálne ju využili na naše osobné zjednotenie s Pánom Ježišom.

- o. Róbert Slotka

Vianoce

*Prskavky už z okna prskajú,
hviezdy sa na ne pozerajú.
Zvonček zvoní, už sa neviem dočkať!
Čo by som mohol od Ježiška pod stromček dostať?*

-Borisko Gracík, 8 rokov

Slivková polievka

Ingrediencie:

50g masla
1PL poohrubej múky
2L horúcej vody
300g sušených sliviek
štipka soli
2-3 ks celej škorice
4-5ks klinčeky
1/2-1 badián
3-4PL slivkového lekváru

Halušky:

3PL hladkej múky
3PL polohrubej múky
1 vajčko
štipka soli
1,5-2dl vody

Z masla a múky urobíme jemnú zápražku.
Následne zalejeme horúcou vodou.
Pridáme soľ, škoricu, klinčeky, badián a sušené slivky.
Medzičasom zmiešame ingrediencie na halušky a vhodíme do polievky. Keď halušky vyplávajú, pridáme slivkový lekvár.
Hotovú polievku dochutíme roztopeným maslom a medom.

Dobrú chuť!

Pochod za život 2024 Košice